

10^e JAARGANG N° 23 — 22 AUG. 1930

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AM

AM

REDACTIE EN ADMINISTR.

N.Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

ONZE KLACHTENREDACTEUR

„Zit gij tevreden, zegt het uw vrienden — zijt gij het niet, zegt het hem.”

STORM en REGEN

In de Reinier Claeszenstraat in „West” liepen de tuintjes onder, hetgeen kelders vol water en vochtige huizen ten gevolge had.

De moonschuit-eigenaars aan de overzijde van het IJ verkeerden met hun gezinnen evenmin in een bijster aangename toestand. Met behulp van planken trachten zij droogvoets in huis te komen.

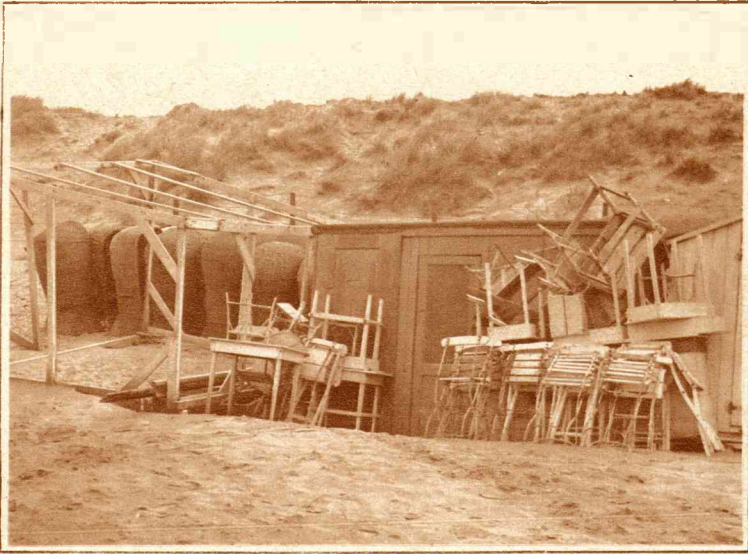
In plaats van naar de Zwitsersche meren begaven veel Amsterdammers zich naar het opgespoten land in „West”, dat één waterlakte was geworden.

In en om de hoofdstad hebben de storm- en regen-
vlagen, welke, nu wij dit schrijven, weer achter den
rug schijnen te zijn, aan heel veel bewoners van
Amsterdam en omgeving onaangename en angstige
oogenblikken bezorgd. Menigeen zag zijn vakantie
bedorven, en wie haar kon uitstellen, mag zich onder
de bevoorrechte wezens rekenen. Inmiddels luiden de
verwachtingen voor het „na-seizoen” gunstig. Onze
serie foto's brengt het ongenoegen, de schade en zelfs
de plezierige zijde van de regenperiode in beeld.

Gezellig Zandboort — Augustus 1930.

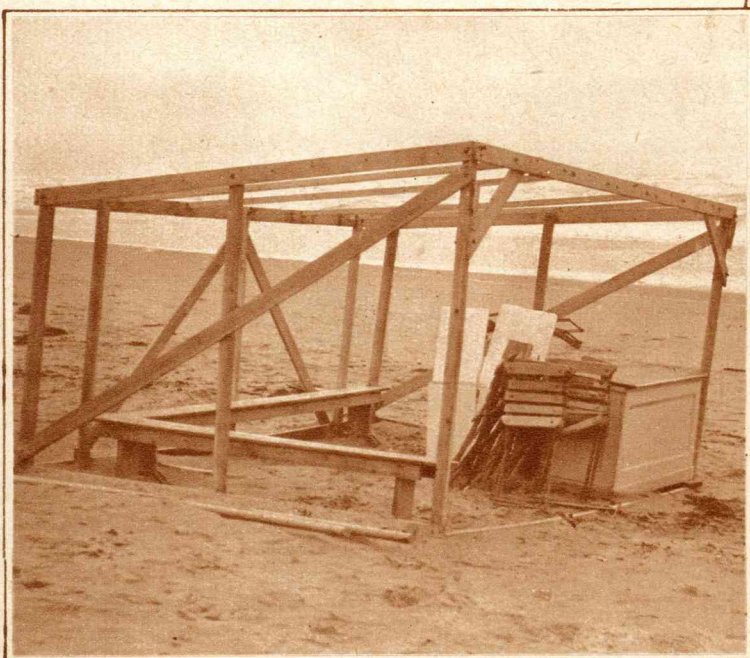

Maar bij de bouwwerken aan den Kamperfoelieweg werd „zeeslagje” gespeeld. En de matrozen vonden den regen een aangename afwisseling.

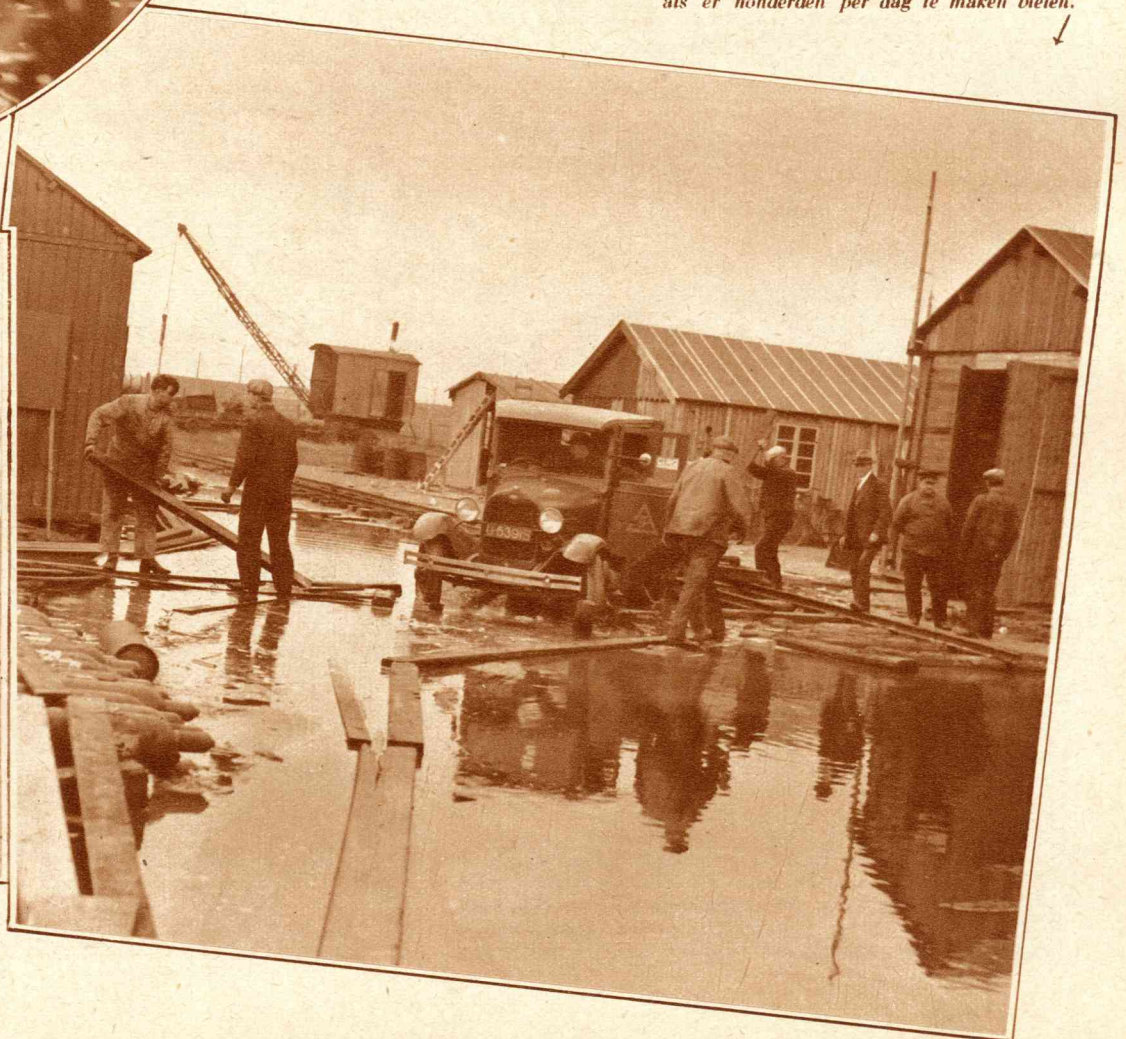

De tuin van de bekende zweminrichting te Abcoude stond blank. De humeuren bleven er zonnig bij.

De regen bracht in menig bedrijf ongemenschte stagnatie. Onze foto toont een beeld, zooals er honderden per dag te maken vielen.

Bij mooi meer is tusschen deze latten chocolade en fruit te koop.

DE KUS

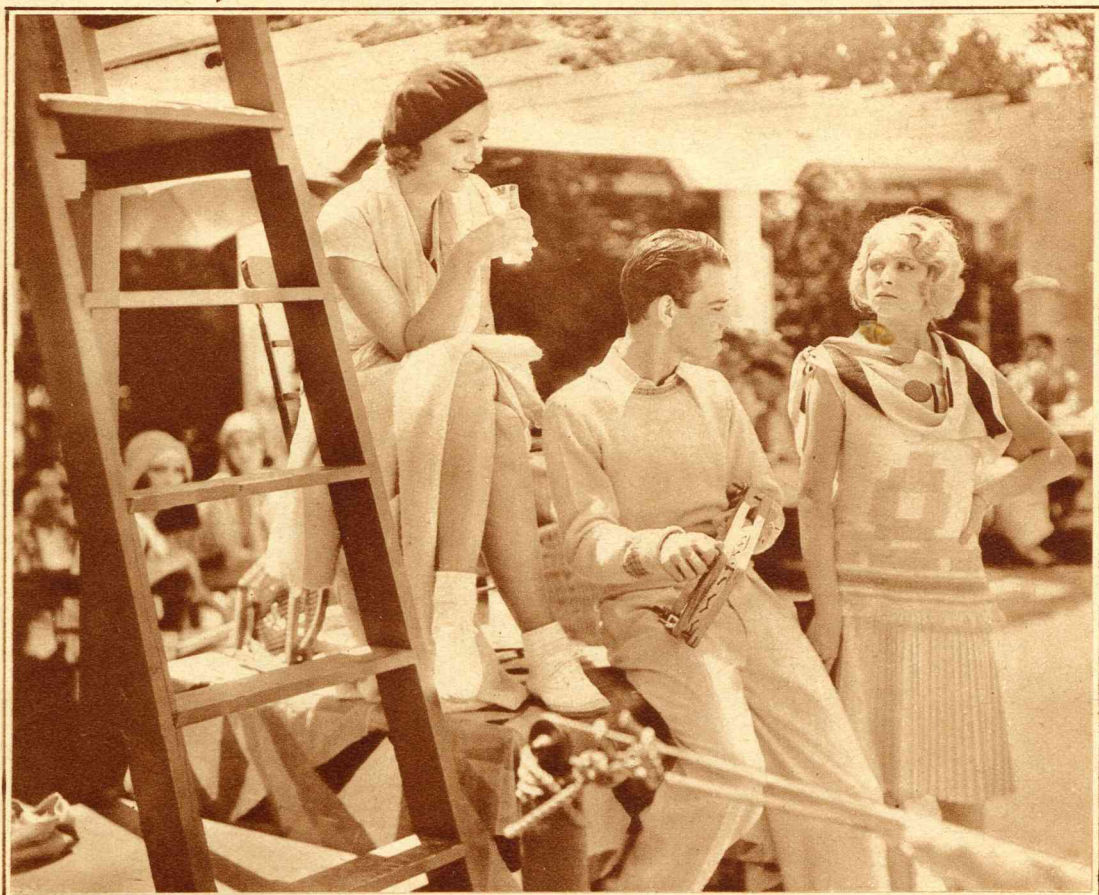
De angst, dat een onschuldige jongeman zal worden gedood, drijft haar er toe te schieten.

Een knappe scène. Men lette op houding en gelaatsuitdrukking.

Ter verantwoording geroepen door de rechtbank.

Greta Garbo in een nieuwe pose: op de tennisbaan.

Greta Garbo, de geniale Zweedsche actrice, heeft het pad der stomme film verlaten en speelt tegenwoordig alleen nog in geluidsfilms. Een van haar laatste „zwijgende films”, welke binnenkort in Amsterdam zal worden uitgebracht, is getiteld: De kus. Het gegeven biedt aan deze speelster volop gelegenheid haar talent te ontplooiën, daar de aanvaardbaarheid van het geheel staat of valt met het spel van de hoofdpersoon. Greta Garbo nu is een waarborg voor de uitvoering en opvatting van de rol, welke zij vervult. Zij is de vrouw, die, ter voldoening aan een jongensachtige gril van den zoon van een harer bekenden, dezen toestaat haar een kus te geven, wat juist gezien wordt door haar echtgenoot. Dit is de aanleiding van het drama, dat zich gaat voltrekken en dat van het begin tot het einde buitengewoon spannend is. Metro-Goldwyn-Mayer, die, naar men weet, met Greta Garbo gecontracteerd heeft, zal ook thans weder deze film uitbrengen.

FORELLEN-BEEK

DE ROOFVOGELS

Roman door Grace Miller White

HOOFDSTUK I.

DE MEDAILLE.

Maar, lieve Bella, als Rita ze krijgt, wat dan?" vroeg Bill Pock aan zijn vrouw, Bella Pock. „Wil je niet 'n beetje vertrouwen in haar hebben? Zal het geen bewijs zijn, dat ze goed haar best heeft gedaan? Dat zal het toch ongetwijfeld, m'n duifje!"

Bill was een kleine man, dicht bij de vijf-en-veertig, maar hij bezat energie genoeg voor iemand, die tweemaal zoo lang was. Hoewel hij nog jong was, begon zijn donker haar reeds grijs te worden, en zijn gelaat was een netwerk van rimpels. Eenmaal was Bella tegen hem uitgevallen, dat, als hij niet zoo heel den dag grinnikte, hij misschien niet zooveel rimpels zou hebben. Maar Bill kon het nu eenmaal niet laten, voortdurend te glimlachen.

Bella Pock vormde een levendig contrast met haar echtgenoot. Zij was groot en hoe-kig. Een lachje op haar zuur gezicht was even zeldzaam als een dichtgevroren vijver in Juli. De wereld was voor Bella een hard en meedoogenloos monster, waarmee zij elk oogenblik den strijd moest aanbinden.

De familie Pock was in het bezit van een lapje grond en een eenvoudige huisje op Evergreen Island in het stadje Bradmere aan de Long Island Baai. Bill Pock was schrijnwerker van z'n vak en hield zich vooral bezig met het repareren en restaureeren van oude meubels. „Een slecht betaald baantje," klaagde hij dikwijls.

Bella en hij zaten bij het raam, dat uitzag op den grooten weg, en Bill probeerde z'n vrouw te overtuigen, dat er iets groots en schitterends stond te gebeuren. Zou hij het niet dienzelfden avond bijwonen, dat Rita Holiday haar einddiploma kreeg van de stedelijke hogere-meisjesschool?

't Is een héél ding in een kinderleven, zoo'n diploma te ontvangen uit de handen van een glimlachenden schooldirecteur. 't Komt slechts één keer in het leven voor, en Rita zou bovendien een speech moeten afsteken, waardoor ze méédong naar de Worth-medaille.

„Stel je eens voor, Bella!" ging Bill voort. „Het kind, dat je in je huis hebt gehad sinds ze een baby was, zal het moeten opnemen tegen de fijnste rijkeluiskinderen, en er is alle kans, dat ze met den prijs gaat strijken! Ik heb die speech van haar wel honderd keer gehoord, en het is een juweeltje."

„Ik heb er maagpijn van, zoo dikwijls heb ik die speech moeten hooren," gromde Bella. „Bill, je bederft dat kind, door haar zoo hemelhoog te prijzen. Men zou denken, dat het je eigen kind was."

„En wie heeft er zoo'n engel van gemaakt?" fleemde Bill. „Jij, m'n lieveling!"

„Och kom," mopperde Bella boos, „overdrijf zoo niet! 't Is me een fraaie geschiedenis! Al die jaren scheept de grootmoeder van Rita ons met haar kleindochter op, en een week geleden komt ze bovendien zelf, doodziek nog wel."

„Maar Thilda heeft ons toch prompt iedere maand betaald, sinds Rita hier is, m'n hartje," suste Bill, onverstoorde glimlachend. „En het geld is altijd goed op tijd gekomen. De waarheid moet gezegd worden: m'n achterlicht, Thilda Holiday, is ons geen penny schuldig, en ze is zelfs een week met het kostgeld vooruit. Bella, m'n schatje, kun je Rita niet 'n paar woordjes sturen, vóór ik me op weg naar de school begeef? Ze heeft vanmiddag geholpen de zaal in gereedheid te brengen en zal wel erg moe zijn. Ze was al zoo zenuwachtig als een rietje, toen ze het huis verliet. En ze zal bovendien op een houtje moeten bijten, want ze heeft

geen tijd om hier terug te komen voor het avondeten. En aangezien je niet kunt meegaan, zou misschien een woordje van je..."

„Wat moet ik dan zeggen?" snauwde Bella. „Niets, m'n beste, als je hart het je niet ingeeft," en Bill slaakte 'n zucht.

Bella was het leven van zijn leven, het hoofdmotief van zijn bestaan. Hoe zij ook tegen hem kon te keer gaan, dat deed aan zijn liefde geen afbreuk. Eén glimlach van z'n levensgezellin maakte al het leed weer goed. Als z'n vrouw maar even tegen

Professor Priem Pruttelt:

„'n Bloemetje voor de tuberculose, meneer?"
„Nee, kind, mel als je er een had tegen de tuberculose."

hem glimlachte, dan scheen het Bill toe, of hij zich koesterde in de stralen van een zon, die hem alleen toebehoorde.

Even later, toen hij met 'n ruk z'n das op de juiste plaats bracht, wenschte hij hartstochtelijk, dat Bella dien avond met hem in het oude Fordje naar Bradmere kon meegaan. Maar boven lag de oude Thilda Holiday ziek te bed en er moest iemand bij haar blijven. Overigens had Bella ronduit gezegd, dat ze er niet in 't minst op belust was, de speeches van die jonge blagen aan te hooren.

Ze bleef veel liever thuis en draaide met haar duimen, eerst in de ééne, dan in de andere richting.

Hierin was Bill het volstrekt niet met zijn vrouw eens. Met tot het uiterste gespannen zenuwen trad hij de groote zaal binnen, waar de plechtigheid zou plaats hebben, en zocht zich een stoel uit in de middelste rij, in de nabijheid van het spreekgestoelte om het best mogelijke uitzicht op Rita te hebben, als ze zou verschijnen.

Hij zag, hoe de eene jongedame na de andere het podium besteeg, een redevoering afstak en

dan weer onder de toehoorders verdween.

No. 1

Hij schonk echter speciale aandacht aan een blond meisje, Estelle Atherton genaamd, die daar stond te glimlachen en te buigen en te speechen in al de glorie van haar stralende jeugd. Rita had hem gezegd, dat miss Atherton ongetwijfeld den prijs zou wegdragen. Ze had korenblond haar, lichtblauwe oogen en fraai gewelfde wenkbrauwen, en toen ze glimlachte tegen haar vrienden in het sympathiek gestemde gehoor, vertoonde zich een rij van hagelwitte tanden tusschen haar roode lippen. Bill wist alleen dit van miss Atherton: zij was het nichtje van Willard Blackstone, en Blackstone nam in Bradmere een benijdenswaardige positie in.

't Was werkelijk jammer, dat Mr. Blackstone en Mrs. Blackstone dezen avond niet aanwezig konden zijn. Maar Bill wist, waarom ze afwezig waren. Had het niet in de „Bradporter Koerier" gestaan, dat Edmond Rixby, de zoon van Mrs. Blackstone, dienzelfden dag zijn diploma zou behalen aan de Harvard-Universiteit?

Deze mensen waren geen van allen kennissen van Bill. Het lot had hem in een lagere maatschappelijke positie geplaatst. Nochtans was zijn hart vervuld van trots. Rita had zich gedurende vier jaar met het puikje van Bradmere gemeten. Ze was op de hogere-meisjesschool gekomen vóór haar veertienden verjaardag, en, goeie hemel, wat had ze hard gewerkt!

Hij liet z'n blikken onderzoekend over het podium dwalen. De jury bestond uit achtbare lieden, die hij van aanzien kende. Zij waren maatschappelijk de gelijken van de Blackstones. Het werd hem droef te moede. Estelle Atherton zou met het eeremetaal gaan strijken, of zij het verdiende of niet. Hij moest echter toegeven, dat ze haar taak kranig volbracht. Nog nooit van z'n leven had hij zulk een applaus gehoord, als er weerklonk, toen het meisje haar plaats in de middenrij weer opzocht. Bill voelde een prop in zijn keel. Rita zou heel wat moeten praesteeren, gaf hij toe, om dat meisje te verslaan.

Hij wischte juist de tranen uit zijn oogen, toen Rita Holiday hem voorbijging en de treden naar het podium beklom. Met een schok ging hij overeind zitten.

Zijn hart begon hevig te bonzen, toen hij haar gadesloeg, terwijl ze boog als een jonge koningin voor de groep van deftige burgers, die daar gezeten was, en daarna voor de overvolle zaal. Als haar geheugen haar nu maar niet in den steek liet! Er was even een dramatisch oogenblik van stilte, alsof ze alles vergeten was.

Bill's liefdevolle, bijziende oogen namen haar geheel in zich op. Wat was ze mooi! Estelle Atherton zelfs moest het afleggen tegen Rita's stralende en kleurige lieflijkheid. Zij was donker; met oogen als geroosterde kastanjes, zooals Bill dikwijls gezegd had; heur blauwzwart haar omlijstte in keurige wendingen en golvingen een gezichtje, dat vaak 'n ietwat hooghartige uitdrukking had, maar toch zoo wonderlijk minzaam en innemend was. Rita had, wat Dort noemde, fijn-verstandige oogen. Zou die aangeboren intelligentie, die natuurlijke vlugheid-van-denken haar te hulp komen op dit spannende moment?

Toen begon ze te spreken en Bill voelde, hoe z'n zenuwen tot bedaren kwamen. Ze had haar speech niet vergeten! Aldoor klonk haar gouden stem en bracht woorden en zinnen voort, die nu en dan een spontaan applaus te voorschijn riepen.

Als in een droom hoorde Bill de stem, Rita's stem, plotseling ophouden. Hij hoorde hoera-geroep en oorverdoovend applaus.

Toen stonden John Worth, de schenker van de

medaille, Harry Hillard, Bradmere's gewaardeerde kunstschilder, en Dr. Paul Rugby, een plaatselijk geneesheer, op en verdwenen in een kamer, die achter het podium was gelegen. Zij vormden de jury.

Na een poosje kwamen ze terug. Zij keken ernstig en voelden blijkbaar het gewicht hunner verantwoordelijkheid. Toen kwam Bill eensklaps tot het bewustzijn, dat Rita's naam, Rita Holiday, was uitgesproken door John Worth.

En Rita zelf! Ze had haar naam natuurlijk hooren afroepen. Ze stond op, 'n beetje bevend en duizelig, draaide wat rond bij haar stoel en ging weer zitten. Ze had een vergissing begaan, een afschuwelijke vergissing. Ze had zóó aanhoudend van de medaille gedroomd, dat nu...

„Rita Holiday!” dreunde de stem van John Worth voor de tweede maal. „Wilt u zoo goed zijn, hier te komen?”

Het schemerde haar voor de oogen. Haar burendwongen haar, op te staan, stemmen fluisterden haar iets toe. Mechanisch bewogen zich haar voeten in de richting van het podium. Ze was bijna genoodzaakt, tastend haar weg te zoeken tusschen de stoelenrijen. Gestalten schenen vóór haar op te rijzen en haar het voortgaan te beletten. Toch ging ze voort, met opgeheven hoofd, en in haar oogen lag de fiere blik, die, naar Bill's voorspelling, eenmaal de wereld aan haar voeten zou brengen.

Terwijl ze hem langzaam voorbijging, strekte hij de hand uit en legde die zachtjes op haar arm. Ze wendde zich om en keek hem in de lichte grijze oogen. Een breede, maar ietwat benauwde glimlach lag op Bill's gelaat en plotseling kwam Rita geheel tot zichzelf. Ze wierp haar vriend een blik van stralende vreugde toe en zag vervolgens op naar het glimlachende gezicht van John Worth.

Terwijl het doodstil in de zaal was, wenkte deze heer haar naar het podium, en toen het tengere, donkere meisje naast hem stond, wendde hij zijn aandacht naar het gehoor.

„Ik heb vanavond een paar woorden tot u te zeggen, mijne vrienden,” begon hij met zijn diepe, welluidende stem. „Op de eerste plaats moet ik bekennen, dat ik verrast ben, heel erg verrast. Op het stuk papier, dat ik in de hand houd, vind ik opgeteekend, dat de juryleden éénparig van oordeel zijn, dat aan miss Rita Holiday van Evergreen Island de Worth-medaille moet worden toegekend.” Hij draaide het hoofd om en glimlachte welwillend tegen het meisje, dat hevig ontroerd naast hem stond. „Als u mij wilt veroorloven, een beetje grappig te zijn, zou ik zoo zeggen, dat vanavond een donker paardje van Evergreen Island naar Bradmere is komen galopperen. Aangezien ik een oud man en zelf vader ben, zult u het mij wel niet kwalijk nemen, als ik zeg, dat het een heel mooi donker paardje is — Rita Holiday!”

Applaus deed de zaal tot haar grondvesten schud-den. Over Rita's schoonheid moesten alle aanwezigen het wel eens zijn, en de kleine man, vóóran in de middenrij, wischte steelsgewijze z'n oogen af. Eindelijk deed men zijn Rita recht wedervaren!

„Ik hoor van de juryleden,” ging Mr. Worth voort, toen het weer stil was geworden, „dat niemand van hen ooit van miss Holiday gehoord had. We mogen Evergreen Island gelukwenschen en we mogen de stad Bradmere gelukwenschen. De andere jongedames, die ons vanavond met hun welsprekendheid hebben verheugd, zijn mij welbekend. Telkens als er een het podium verliet, zei ik tot mezelf: „Ongetwijfeld zal deze of die de gelukkige winnares zijn!” Maar toen kwam het donkere paardje uit Evergreen Island! Gij, mijn waarde vrienden, hebt evenals de juryleden in betoovering naar haar geluisterd, en ik ben overtuigd, dat gij het met ons eens zult zijn, dat zij de gouden medaille verdient, die voor de beste speech beschikbaar is gesteld.”

Toen richtte hij het woord tot Rita persoonlijk. Zij zag zijn vriendelijk gelaat als door een nevel. Zijn woorden drongen eerst zachtjes tot haar door, maar dreunden ten slotte in haar ooren. Haar zenuwen waren tot het uiterste gespannen. Maar de laatste opmerkingen, die hij maakte, klonken duidelijk in haar hoofd, om ze nooit meer te vergeten.

„Miss Holiday, u moogt vanavond mijn meest oprechte gelukwenschen mee naar huis nemen. Niet, omdat u een gouden medaille hebt verdiend, maar vanwege het groote talent, dat u geschonken is. God is buitengewoon goed voor u geweest, mijn kind. U bent een begaafd meisje, en Brad-

mere hoopt nog groote dingen van u te hooren.”

Profetische woorden, waarvan de kern in Bill Pock's hart had geleefd, sinds Rita Holiday haar kinderversjes had opgezegd en haar kinderliedjes had gezongen aan zijn knie. Zijn handen waren rood van het applaudisseeren, toen hij opstond om zijn meisje mee terug te nemen naar Evergreen Island.

„Goeie hemel, Bella,” zei hij 's avonds laat tot zijn vrouw, „Rita nam die Worth-medaille in ontvangst, alsof ze heel haar leven niet anders gedaan had! En prima goud, moet je weten!

GOEDE REIS

*Oude Kees was nog wel pittig,
Maar werd strammer op den duur.
Hij had zoo z'n moeilijk loopje
Van de bank tot aan de schuur.
Op het hoekje moest hij rusten.
En dan zuchtte hij eens wat.
Als ie bij z'n bank terugkwam.
Was ie blij, dat ie meer zat!*

*Hij mas lang niet hulpbehoerend,
Of wat stuntelig, o nee.
Maar z'n oude onderdanen
Wilden toch niet goed meer mee.
Dat kwam enkel door de jaren.
Monter keek hij meestal rond,
En hij voelde nog voor grapjes.
Want z'n hart was kernegezond!*

*Hij hield veel van buiten wezen.
Van de bloemen en de lucht.
Van de lichte, vrije velden,
En dan kwam er vaak een zucht.
Als hij zich wist opgesloten
In de stralende natuur.
Als een hulpeloze zoeker
Tusschen 't bankje en de schuur!*

*O, nog eenmaal in de velden
Heel gelukkig rond te zien.
Net zoo ver als je kon kijken,
Dan werd alles goed misschien.
Dan kon hij weer jaren leven
Op z'n kleine stukje grond.
En hij zat ontroerd te denken.
Of zoiets voor hem bestond!*

*Oude Kees heeft rondgekeken.
Waar de vrije velden zijn.
Oude Kees is meegenomen
Door een auto zacht en fijn!
Rechttop zat ie in de kussens.
Welk een wondermooi begin.
Iemand bracht hem van zijn bankje
Zóó de mijde wereld in!!*

*'s Avonds kon ie haast niet vatten.
Dat hij 't werk'lijk was geweest,
En het blijft voor hem nog jaren
Een verkwikkend levensfeest!*

*Gij, die hem hebt rondgereden
Door een heerlijk paradijs,
Oude Keesje wenscht U bend
Heel Uw leven: „Goede reis!”*

KROES.

Haar naam zal er in gegraveerd worden, naar ze zeggen.”

„Ach, zoolang ze dat ding niet kan uitgeven of opeten,” zei Bella vinnig, „zie ik niet in, waar het goed voor is.”

Sommige menschen hebben heelemaal geen romantiek in hun karakter. Bella Pock was een van die menschen. Een gouden medaille met je naam erop betekende niets voor haar. Een vijf-dollar-biljet, of zelfs een zilveren guldenstuk was altijd handig om in huis te hebben. Je kon het uitgeven. Misschien redeneerde Bella op die manier, omdat er zoo weinig geld in de lade van de Pocks was, en ze konden het toch zoo goed gebruiken!

Bill troostte haar door haar te vertellen, dat hij voor vier heele dagen werk had met het herstellen van oude schilderijlijsten. Harry Hillard, de kunstschilder, had hem dien avond dat buitenkantsje bezorgd.

„Dat heb ik waarschijnlijk te danken aan het succes van Rita,” verzekerde hij.

Toen zocht Bill zijn bed op, vermoeid maar gelukkig. De fijne lui van Bradmere hadden dien avond zonder onderscheid hun blik moeten richten naar Evergreen Island, waaruit een donkerrooig meisje was opgedoken, dat haar uur van glorie had gekend, om daarna weer terug te keeren tot de alledaagsche duisternis.

HOOFDSTUK II.

DE BLACKSTONES.

Op den morgen na den strijd om de Worth-medaille zat Blanche Blackstone in de schitterende loggia van haar huis, blijde dat ze een oogenblik kon rusten. Eerst weinige minuten tevoren was ze teruggekeerd uit Boston, waar haar zoon, Edmond Rixby, z'n diploma had behaald aan de Harvard-Universiteit.

Het verblijf der Blackstones lag tegenover de baai. De achterzijde zag met een indrukwekkend aantal vensters uit op de Shore Road, een breeden straatweg, die zich met vele bochten slingerde tusschen steenen muren en eeuwenoude boomen. Het bij het huis behorende park, dat prikte met een weelde van boomen, heestergewas en bloemen, was reeds vele jaren een van de bezienswaardigheden der streek. Slechts John Worth kon zich erop beroemen, een tuin te bezitten, die even groot als welverzorgd was.

Calow, de butler der Blackstones, een onderdanig personage en in zijn vak uitstekend geschoold, verscheen om te zeggen, dat Mrs. Blackstone aan de telefoon werd verlangd.

De boodschap, die Blanche ontving, was kort en nadrukkelijk. Ze haalde ongeduldig de schouders op, terwijl ze den hoorn ophing. Tusschen haar gewelfde wenkbrauwen vertoonde zich een rimpel. Zou haar ongetrouwde schoonzuster blijven lunchen? Blanche zag er erg tegen op, Henriette Blackstone aan de lunch bij zich te hebben. Zij kon haar eigenlijk op geen enkel uur van den dag uitstaan. Soms was ze werkelijk genoodzaakt zich ter ruste te begeven na een bezoek van die praatzieke dame.

Mrs. Blackstone verliet de telefooncel en schreed door de ruime hall naar een kamer aan haar rechterhand, waar zij zonder aarzeling binnentrad.

Een jongeman, slank en blond, met diepglanzende opvallend blauwe oogen, stond op, 'n boek met etsen in de hand. Die jongeman was Edmond Rixby, de eenige zoon van Blanche. Hij leek niet op zijn moeder. Hij was even blond als Blanche donker was.

„Hallo, moedertje! Kom binnen en ga zitten,” glimlachte hij. „Wat is er aan de hand?”

„Niets bijzonders, zou ik denken, m'n jongen,” was haar antwoord, terwijl ze den stoel nam, dien Edmond haar aanbood. „Alleen is je tante Hetty op weg naar hier. Ze heeft juist getelefoneerd. Ach, ik had liever vandaag geen bezoek gehad. Ze heeft er zeker niet aan gedacht, dat je zes maanden van me weg bent geweest en eerst vandaag terug bent.”

„Hoe vervelend!” riep Edmond uit. „Tante Hetty heeft er slag van, altijd te komen, als men haar niet kan gebruiken.”

„Dat is zoo,” zuchtte Mrs. Blackstone. „Maar, lieveling, je zult op je woorden passen, nietwaar? Door de telefoon leek ze in 'n erg kwade bui te zijn. Ze zei iets over een donker paardje, en toen ik haar vroeg, wat ze daarmee bedoelde, schreeuwde ze als 't ware, dat ze spoedig zou komen. Ik geloof, dat ze boos is over iets.”

„Dat is ze altijd,” was Edmond's meening. „Donker paardje!” Toen begon hij te lachen. „Zou het niet grappig zijn, als ze ging wedden bij de races?”

„O, m'n beste,” lachte Blanche, „dat is bijna majesteitsschennis. Evengoed kon de hemel invallen als dat Hetty op een paard ging wedden. Waar ben je mee bezig, m'n zoon?”

„Ik ben etsen aan 't bekijken,” antwoordde hij. „Zie deze eens! Is het geen juweel? Moedertje, ik zou het volgend jaar graag in Parijs gaan studeren.”

„Dat zul je,” gaf Blanche ten antwoord, „en ik ga met je mee.”

Een poosje bleef ze naast hem zitten, diep-innerlijk genietend van zijn kinderlijke vereering voor de oude meesters.

Plotseling ging de bel. (Wordt voortgezet)

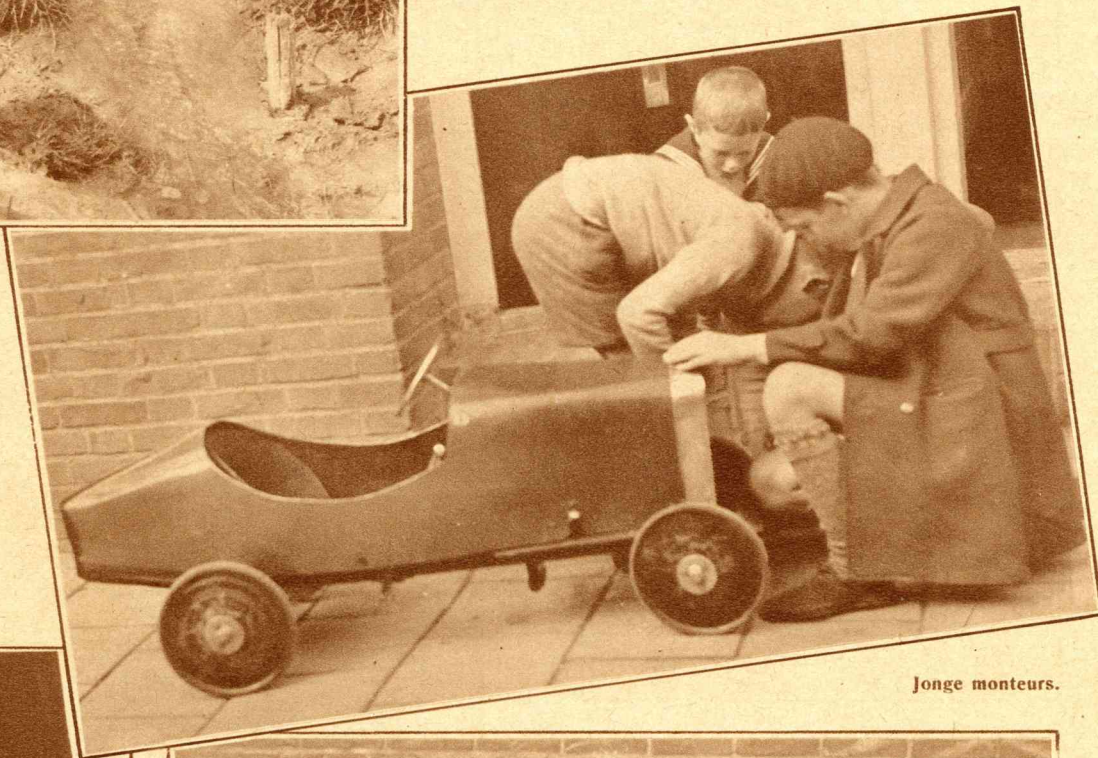
HOE KINDEREN SPELEN

Een van onze Nederlandsche romanschrijfters.

Aan den rand van de stad, waar regenplassen zijn en zandkuilen, is het voor de jeugd een uitgezochte plaats voor plassen en ploeteren.

Vacantie, met afwisselend zonneschijn en regen. Maar bij iedere meersgesteldheid is het voor de dan letterlijk „schoolrijke” jeugd zaak, zich binnen of buitenshuis te vermaken. Groote moeilijkheden levert dat gewoonlijk niet op, ook niet voor hen, die het minst met speelgoed zijn bedacht. Integendeel schijnt bij deze laatsten de fantasie het levendigst te werken. Wie in deze maanden de volkrijke buurten van zijn stad rondwaalt, zal, indien hij er acht op geeft, worden getroffen door de groote verbeeldingskracht, die kinderen bij hun spelen ontwikkelen. Geleerden hebben zware boeken geschreven over het kinderspel, en men kan tegenwoordig les nemen in het leeren spelen aan kinderen, maar desondanks zal het „zelf

Jonge monteurs.

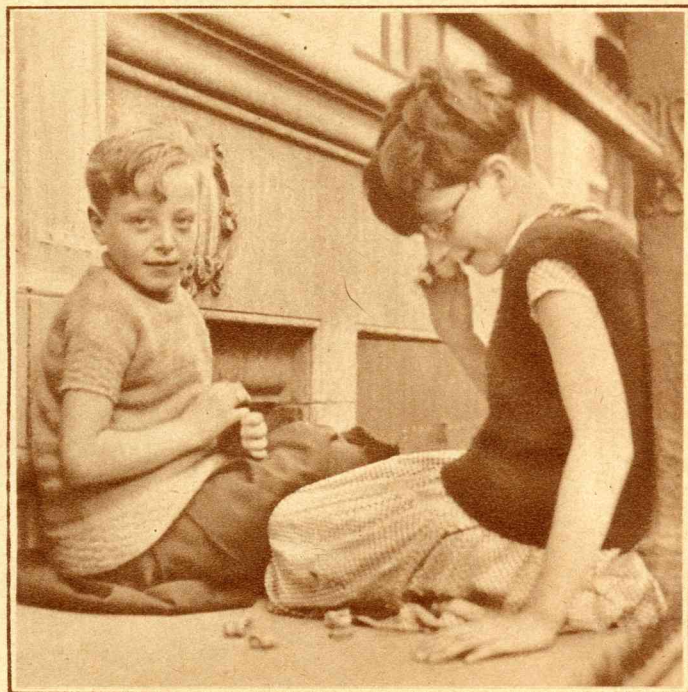
Tegen een muur en in het zonnetje gezeten, hield dit drietal een belangrijke bespreking over de vraag, of poppen met „echt haar” erg duur zouden zijn.

Als een ouder familielid aan het vertellen is, vinden ze bij hem een toegewijd luisteraar.

Buurt- en speelgenooten.

Bikkel-liefhebbers.

'n Vurige beoefenaarster van de paardensport.

uitgevonden" spel, zeker niet verloren gaan. Want „schooltje" en „vader en moedertje" en „treintje" en „chauffeur" e.d. zijn nog even actueel als tien jaar geleden, al zal de „pliege-nier" van thans vroeger wel een andere functie hebben bekleed! Met water knoeien is nog even geliefd als in den tijd toen onze ouders zich daarmee onledig hielden en het Amsterdamsche volkskind in „West" bikkelt nog met even veel liefhebberij, als zijn vader en moeder het in hun oude vervallen steegjes eens deden. Er is iets heel moois gelegen in den ernst en de volkomen overgave, waarmee een kind kan spelen. Het leert ons, dat de genich-tigheid tenslotte toch maar heel betrekkelijk is.

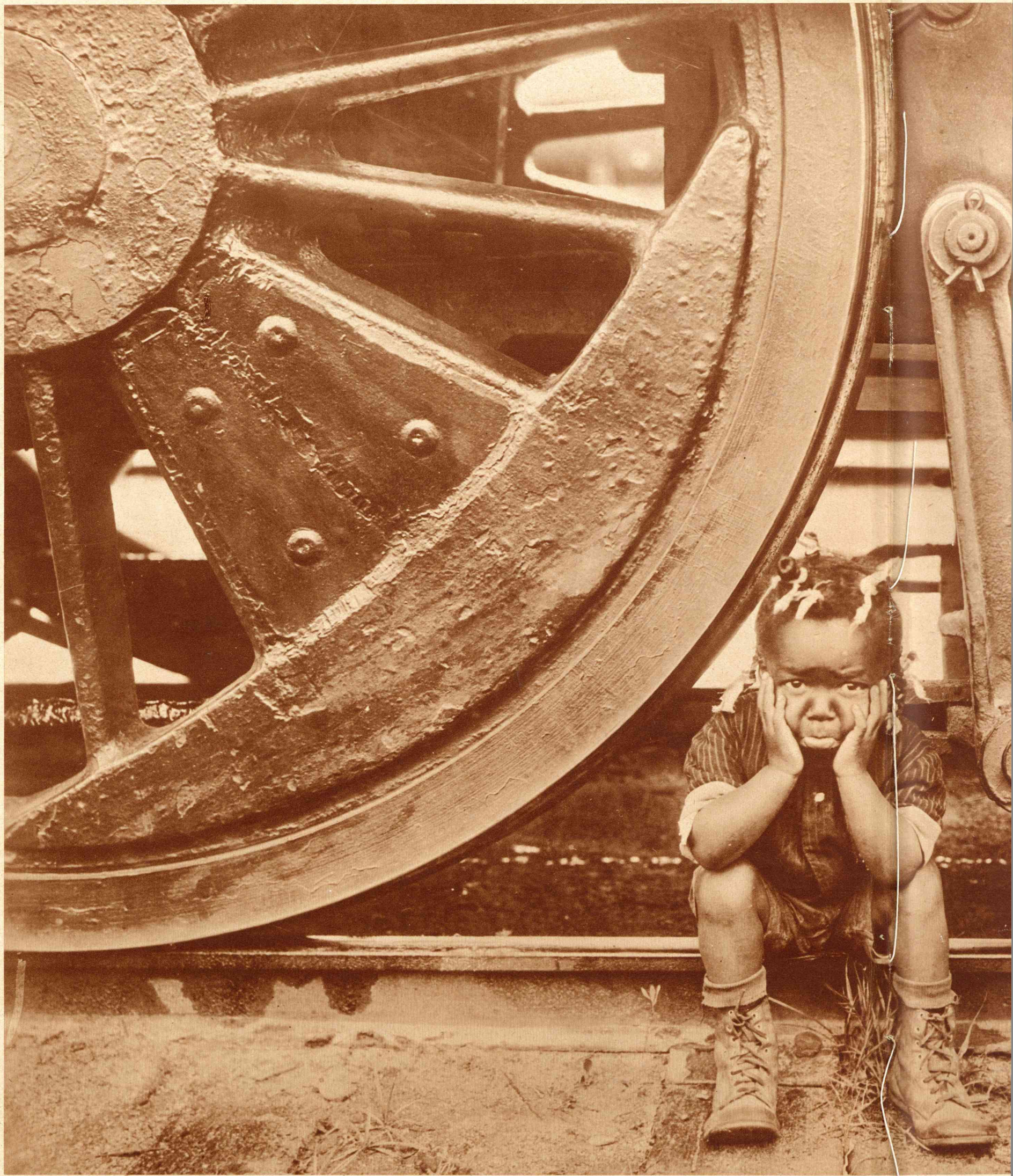
Huismoederlijke neigingen ont-wikkelen zich soms al vroeg.

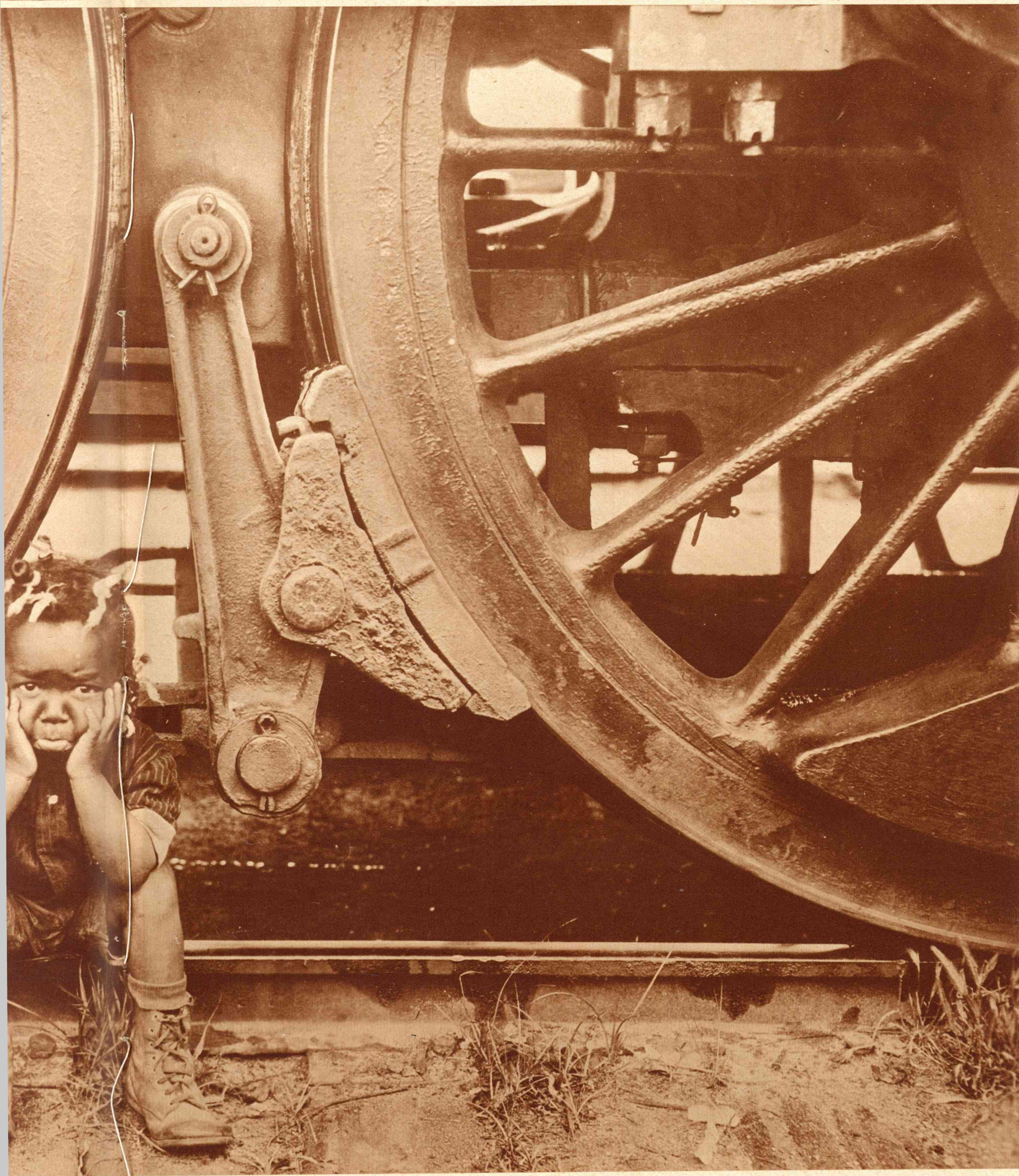
Voor kuilen maken en fortjes bouwen bieden de zandbakken, welke men in sommige Amsterdamsche parken aantreft, een prachtige gelegenheid.

En niet alleen bij meisjes!

MENSCH EN MAC

N MACHINE

HET ZWARTE SCHAAP

door

CHARLES GARVICE

Ralph was altijd de rakker geweest, die ruiten ingooide en in den vijver viel, — James echter was de braverd, altijd keurig, zich nooit met straathonden bemoeiend; hij vond het veel prettiger, met Ralph te wedden, dat die een bepaalde ruit niet met drie schoten van zijn katapult stuk kreeg, of hem een zetje te geven den vijver in.

In gelijke verhouding groeiden zij op; de school deed James eer, Ralph schande aan; en in de zaak van hun vader bleek James er een van 't goede soort; Ralph verveelde zich en luierte.

Naast de Hardens woonden de Broads met de lieftallige dochter Eva, en natuurlijk waren de beide knapen even vroeg en even terdeeg op Eva verliefd. Zij had van kindsbeen af Ralph het aardigste gevonden, al behandelde die haar niet zoo eerbiedig als James. Ofschoon, toen de beide knapen mannen werden, liet de hoffelijkheid van Ralph, die zich nu ook van zijn gevoelens voor het meisje bewust was geworden, niets meer te wenschen over. James echter maakte haar op veel verrijder manier het hof, en iedereen zei, dat James een model-echtgenoot worden zou. — Eva moest vooral verstandig en voorzichtig kiezen!

Ze zou niet getwijfeld hebben, het mooie lieve kind, als Ralph zoo geweest was als James; en toen hij haar voor de zooveelste maal op zijn onstuimige manier zijn liefde verklaarde, zei ze het ook:

„O Ralph... het kan niet! Moeder, — ik bedoel vader, — zou het nooit goedvinden. Neen, je moet dien arm wegtrekken. Het is niet netjes, en moeder kan ons zien. O Ralph, waarom ben je niet... een beetje meer zooals James?”

Ralph keek haar vreemd aan. Hij had veel kunnen zeggen, maar zelfs zwarte schapen bekladden geen broer. Hij beloofde alleen, dat hij zijn best zou doen. Hij zou trachten goed, keurig, ernstig, degelijk te worden.

Hij deed zijn best zoo, dat het kantoor zich tien dagen lang verbaasde over zijn stiptheid en ijver; maar den elfden dag haalde een kennis hem over, mee te gaan biljarten, en kwam hij weer zóó

laat thuis, dat het keukenmeisje hem heimelijk moest binnenlaten. Want het personeel toonde een duidelijke voorkeur voor het zwarte schaap.

Zijn vader keek den volgenden morgen zeer ernstig, — en nog ernstiger des middags, toen uit een brief van een klein woekeraartje bleek, dat Ralph zich ook in geldzaken niet wijs had weten te houden. Er had een conferentie plaats tusschen vader en zoon, — tusschen den vader en den zoon, James namelijk, — en daarna werd Ralph in de kamer geroepen. Hij kreeg de boodschap, dat hij in ballingschap moest gaan.

De vader noemde de voorwaarden: zijn passage naar Amerika zou betaald worden, hij kreeg een cheque voor vijftig pond, en de betrekkingen met zijn familie zou hij eerst kunnen hervatten, als hij die vijftig pond had terugbetaald.

Ralph stond verslagen. Hij hield van zijn vader en hij hield van zijn thuis. Er zijn zwarte schapen, die zulke gevoelens hebben. En dan de scheiding van Eva! Hij werd zeer bleek en moest worstelen, om zijn stem hoorbaar te maken.

„U... u bent heel hard voor me, vader,” zei hij, en hij keek van het ernstige gezicht van zijn vader naar het toornige van James.

Misschien was de vader bijgetrokken, als James niet, achter Ralph's rug, neen had geschud.

„We doen het voor je eigen bestwil, Ralph,” zei de onberispelijke broer. „In Amerika zijn er veel beter kansen voor

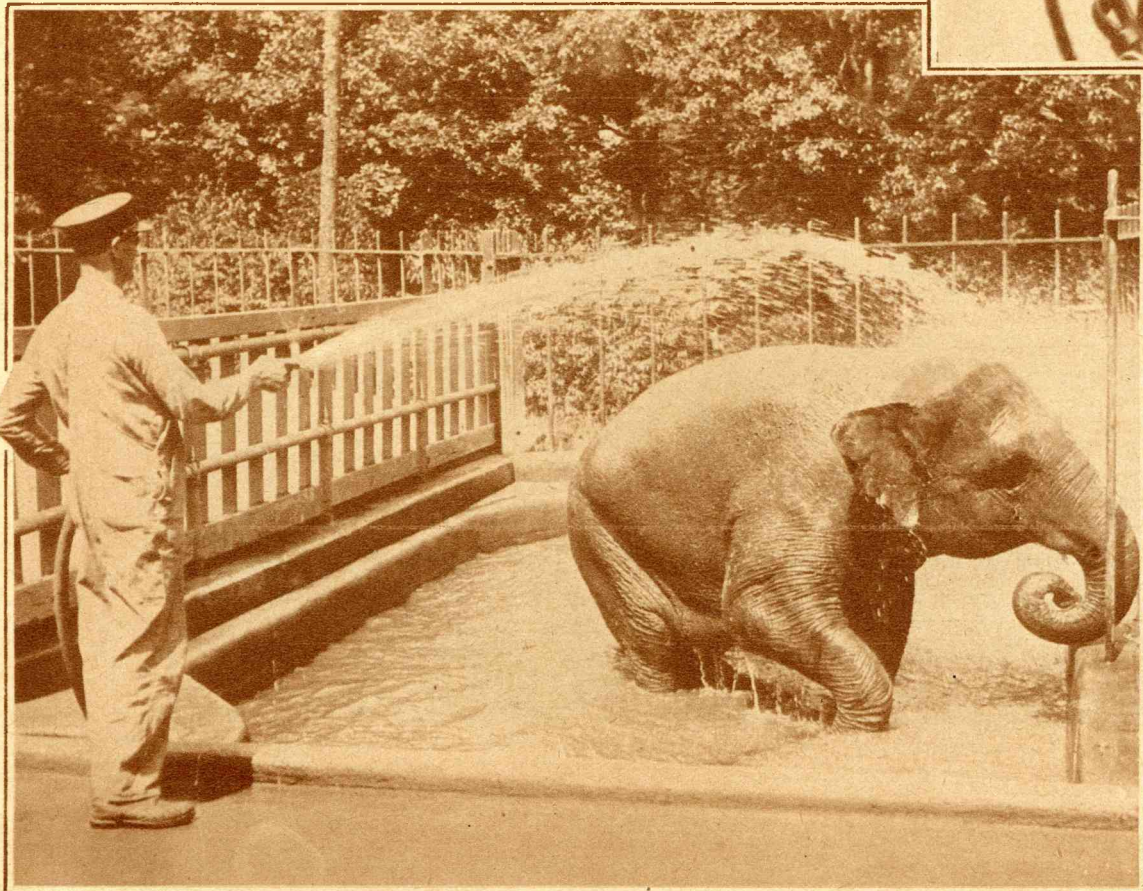
mensen met... eh eigenaardige karakters. We wenschen je van harte het beste.”

Ralph zag in, dat er niets aan te doen viel, en ging met het kwade nieuws naar Eva. Zij schreide zacht, maar wou hem niet de belofte geven, die hij vroeg. Toen ze zich van hem losrukte, snikte ze wild, en hij ging.

Hij was te trotsch om zich met zijn familie in verbinding te stellen, en zij maakten uit zijn zwijgen op, dat hij de vijftig pond niet terug kon geven. James, de onberispelijke, werd intusschen steeds onberispelijker. Vader Harden werd grijs, en verlangde stil naar zijn jongsten zoon. Hij zat tegenover James, die niet rookte, te snakken naar de tabakswolken van den balling.

Goede kameraden.

Het ideaal van den Bond van Olifanten werkelijkheid geworden: iedereen zijn eigen matrovalletje.

Er was nog een omstandigheid, die den ouden man de haren deed grijzen en groeven in het gezicht trok: malaise in zaken. Harden en Zoon was sterk achteruit gegaan, en zou misschien, gelijk veel andere zaken, in den druk bezweken zijn, als een nieuwe klant geen uitkomst had gebracht.

Dat was een zekere Matthew Browne, die goederen uit Pernambuco overzond, en Engelsche waren daar ter plaatse verhandelde. Hij liet alles door de handen van Harden en Zoon gaan, en de winsten stegen met sprongen. Het was James, die dit alles behandelde, — hij had trouwens ongeveer de heele leiding der zaak van zijn vader overgenomen, door het invoeren van nieuwe methodes, die zijn vader maar half begreep en maar half goedkeurde. Dat tot die methodes ook beursspeculaties behoorden, wist de ouderwetsche zakenman niet, — gelukkig voor zijn gemoedsrust.

De Broads daarentegen waren juist de laatste jaren zeer vooruitgegaan, en James hervatte den ietwat verslaptten omgang en maakte Eva met nieuwen ijver het hof. Dit gaf den beiden ouders van het meisje groote vreugde, want zij begonnen bezorgd te worden. Eva was stil en bleek geworden en had al twee aanzoeken afgewezen; zij begunstigde dus de pogingen van James met warmte. Zij begrepen natuurlijk wel, wat er bij Eva aan haperde. Maar wat hielp het, te treuren? Een zwart schaap als Ralph had zich waarschijnlijk al lang in den echt begeven met een vrouwelijk

Meisjes uit het Spreewald in hun schilderachtige kleding.

schaap van dezelfde kleur, en Eva vergeten! Eva zelf toonde den nieuwen minnaar weinig geestdrift, — en James wachtte met spanning. Dat uitstel was lastig! Ondanks de winsten, door de klandizie van Matthew Browne aangebracht, stond Harden en Zoon niet zoo sterk. Als een zekere kunstgreep, dien James in den zin had, niet lukte. De onberispelijke werd bleek, als hij daaraan dacht.

De aandeelen, die omhoog hadden moeten gaan, daalden natuurlijk, en James zat in zijn privé-kantoor met het hoofd in de handen en brandende oogen, — bankroetiers-visioenen rezen voor hem op, bijna tastbaar. Zijn vader vond hem zoo en vroeg — en toen vertelde James hem alles. Tenminste, bijna alles; want een man in zoo'n toestand kan bijna de heele waarheid niet zeggen.

„Hoe kon je ook speculeeren, James,” zei de vader. „Ik had je vooruit kunnen zeggen, dat we daarmee aan den grond raakten, — we zitten er nu eenmaal niet in. Maar laten we zien, wat we redden kunnen. We hebben in ieder geval een goeden naam.... en alleen op de zaken van Browne kunnen we ons drijvende houden.”

James' gezicht vertrok, toen de naam van den nieuwen klant genoemd werd, en hij huiverde; hoe bemoedigend zijn vader ook sprak, hij wist te goed, hoe onredbaar zij door zekere kronkelige operaties gebroken waren.

Het gaat snel, den heuvel af; allerlei kunstgrepen had James toegepast, — maar met iederen stap was de daling versneld. Toen had hij op een dag, om alles met één slag goed te maken, enkele wissels van Matthew Browne vervalscht; hij wist natuurlijk, dat hij alles ruimschoots op tijd in orde zou kunnen maken. Maar even natuurlijk was hem dit tegengevallen, — en daarom voelde hij zich bij het noemen van dien naam zoo onprettig. De ondergang grijsde hem aan, — en de schande; want zoover kende hij Matthew Browne uit zijn brieven wel, dat die heer van geen genade zou willen weten....

Toen zijn vader weg was, dacht hij na en begreep, dat er nog maar één redding bestond: Eva. Hij waagde dus dien avond een stormaanval, maar verkreeg enkel de belofte, dat zij binnen drie dagen zou beslissen. Vol goeden moed ging hij heen: een vrouw, die aarzelt, is verloren, dacht hij, — als hij 't nog een poosje uithield, zou het geld van de Broads hem er weer bovenop helpen.

Den middag daarna echter trof hem een schok: een bediende bracht het kaartje van een bezoeker binnen, en James moest zich aan zijn bureau vastgrijpen, toen hij den naam las: Matthew Browne. Met een schichtig blik zag hij naar het andere bureau, waar zijn vader zat.

„Eh.... neen, laat mijnheer even wachten,” trachtte hij tijd te winnen. Maar de bezoeker had den bediende op de hielen gevolgd, en groot, breed, welvarend trad hij binnen,

Natuurlijk was het Ralph; en de eerste minuut, toen hij zijn vader de hand drukte, zagen zijn oogen niets; maar toen werd hij James gewaar, die keek, alsof Ralph een spook was, in plaats van een bloeiend exemplaar van het menschelijk geslacht.

„Hallo James, — hoe maak je 't?” riep hij met een eigenaardige gezichtsuitdrukking. „Nog precies de oude! Niets veranderd!”

„Maar.... Matthew Browne,” stotterde James, „ben jij....”

Ralph lachte. „Geschikte schuilnaam hè? Zal je vanavond aan tafel wel meer vertellen. 't Was heel goed, dat u me wegbonjourde, vader. Ik heb daarginds pas leeren waardeeren, wat ik verloren had, — en ik heb leeren werken, omdat ik moest.... 't Was moeilijk in 't begin, maar..... enfin, vanavond vertel ik. De verloren zoon komt tenminste niet in lompen terug, vader.”

„God zij dank, dat je er bent, arm of rijk,” zei de vader. „We hebben je bitter gemist.”

Toen de beide broers even alleen waren, haalde Ralph een paar papieren uit zijn zak, stak de kaars van het lakstel aan en verbrandde de papieren. Het waren de wissels, die James vervalscht had. James slaakte een zucht en wilde danken, maar Ralph ging zijn vader tegemoet en riep: „Dus zoo is 't in orde, James. Gewonen tijd dineeren, vader? U zult zien, dat ik nu keurig op tijd kom!” En toen vertrok hij, met een jovialen groet voor de klerken, waarop hartelijk geantwoord werd.

„Gelukkig nog dezelfde

Ralph van vroeger,” zei de vader, die één onberispelijken zoon genoeg scheen te vinden.

Ralph ging regelrecht naar de Broads. Eva was op haar kamer, toen hij werd binnengelaten; maar zij moet een goed geheugen voor voetstappen gehad hebben; zij was tenminste onmiddellijk beneden, — en stond stil, met de hand aan het hart. Zonder spreken nam Ralph haar in zijn armen en kuste haar.

„Je was bleek,” zei hij, toen ze bloosde, „maar nu ben je weer heelemaal het meisje, dat ik aldoor voor oogen heb gehad, — iedere penning, dien ik verdiende, leek me een stap dicht bij jou, — want ik wist, dat je op me wachtte.... En nu is je schaaap weer bij je!”

„Ja Ralph.... maar nu is 't geen zwart schaaap meer.... en al was je 't wel.... Was je vader niet gelukkig? En — o Ralph.... James.... hij wou.... hij heeft me gevraagd, en ik zou binnen drie dagen antwoorden; hoe kon je zoo precies op tijd komen?”

„Ja, — hm, — enfin, James is een beste kerel, maar zijn kans is hij kwijt, hè?”

Dagenlang kwam James niet te voorschijn. Hij dorst zijn vader niet aan te zien, en de bedienden niet en Ralph niet, en vooral Eva niet. Het was eigenlijk geen schaamte, die hem op een afstand hield, — zijn overheerschend gevoel was er een van wrevel tegen zijn broer, van verontwaardiging om den streek, — zoo beschouwde James het, — dien Ralph met hem had uitgehaald.

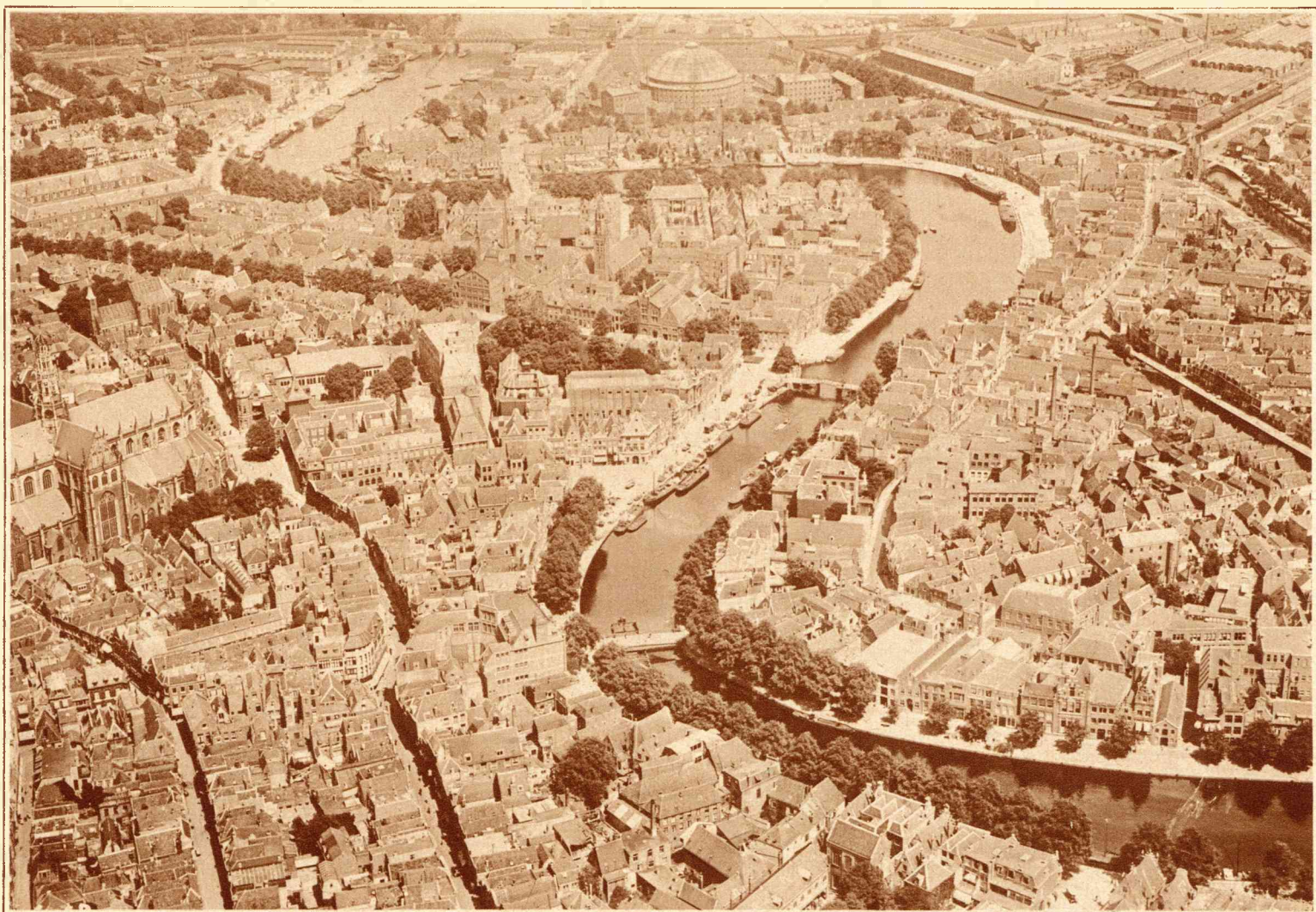
Ralph nam op het kantoor de plaats van zijn dolenden broer in, en wyl hij niet alleen rijk bleek te zijn, maar ook doorkneed in zaken, kostte het hem weinig moeite, de verwarde zaken van Harden en Zoon weer op pooten te zetten.

„Je ziet een beetje bleek, James,” merkte Ralph op, toen de onberispelijke zich weer op het privé-kantoor vertoonde. „Je moet eens andere lucht inademen. Hoe zou je 't vinden, om naar Pernambuco te gaan, en daar een poosje den boel te beheeren? Als je mijn raad vraagt, ga dan, en ga direct.” Hij wist, dat James zijn lesje gehad had; en er was op 't kantoor in Pernambuco een accountant met scherp blik.

James ging, en hij is er nog. Hij wordt beschouwd als een buitengewoon net en rechtschapen man. Hij gelijkt meer dan ooit op een heilige uit een kerkraam, en zelfs de rapporten van den accountant luiden steeds gunstig.

Noodlanding.

Haarlem aan het Spaarne, uit de lucht gezien.

(Luchtfoto K. L. M.)

De Gebrandmerkte

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

Ze zijn niet gek; ze weten, dat jij het deed. Ik wil je alleen maar duidelijk maken, dat, wanneer ze tot arrestatie overgaan, je niet bang hoeft te zijn. Zie je Bob — deze misstap is de mijne — niet de jouwe."

Bob zocht vergeefs naar woorden: „Ik begrijp niet, waar u heen wilt, mijnheer Borden."

„Ik tracht je te doen begrijpen, dat je veilig bent. Als je er op staat, me te ruïneren, zal ik trachten, het met een glimlach te verdragen. Jij hebt recht op veiligheid. Je hebt recht op vergoeding voor een vroegere onverdiende straf."

Ik heb mijn houding definitief vastgesteld. Mijn mede-commissarissen hebben me drie dagen gegeven om de stukken te voorschijn te brengen. Ik zal die drie volle dagen wachten. Dan zal ik naar hen toe gaan en zeggen, dat ik te kort geschoten ben. De obligaties zijn weg, en ik heb niets om hun in ruil daarvoor aan te bieden.

Er is niemand onder hen, die niet ten volle gelooft in mijn eerlijkheid. Géén van allen denkt, dat ik zou stelen. Ze hebben me reeds gezegd, dat ze je zullen laten arresteren en veroordeelen voor dezen diefstal. Maar ik kan ze voorkomen — en dat zal ik ook doen."

Zijn stem brak plotseling af. Bob stelde één enkele vraag.

„Hoe?"

„Eenvoudig genoeg, Bob. Daar 't mij ernst is met mijn meening, dat, wat je ook doet, voor mijn verantwoording komt, zal ik mijn vrienden verwittigen, dat op 't oogenblik, dat ze maatregelen

treffen voor jouw arrestatie, ik mezelf zal gaan aangeven en bekennen, dat ik die obligaties gestolen heb. Dat zal jouw veiligheid waarborgen, Bob. Ze kunnen nooit een man veroordeelen voor een misdadig, die een andere man bekend heeft, wel?"

Borden stond op en keek op Bob Terry neer. Hij leek oud — en toch niet gebroken. Nooit tevoren scheen hij zóóveel kracht te hebben bezeten als op dit oogenblik.

„Je wraakneming is schitterend geslaagd, nietwaar, Bob?" Zijn stem werd weemoedig. „En misschien, wanneer al deze noodeloze ellende voorbij is, dat je me dan een beetje beter zult leeren begrijpen, denk je ook niet?"

Bob bewoog zich niet. Hij zat voorovergebogen, en staaarde naar den grond.

Hij voelde zich onuitsprekelijk, onbeschrijfelijk nietig. Hij sprak niet. Hij voelde, dat hij zichzelf niet kon, niet durfde vertrouwen, wanneer hij eenmaal begon te spreken. Hij sprong plotseling op en liep de kamer en het huis uit.

ZES EN DERTIGSTE HOOFDSTUK

Bob Terry bracht een slapelozen, ellendigen nacht door. De zaken waren niet verlopen, zooals hij verwacht had. Er was geen wanhoop, waar hij die gehoopt had te zullen zien, en geen gewaardwording van geluk en triomf in zijn eigen hart, nu hij eindelijk zijn doel bereikt had. Hij voelde een onwillige bewondering voor Peter Borden — hij wenschte Peter Borden niet te bewonderen.

Hij vermeed het kantoor en zijn vrienden. Hij

probeerde het met een wandeling, **No. 26** in de hoop dat de gezonde buitenlucht hem zou helpen, de duisternis in zijn geest te verdrijven en helder te maken, wat hij nu als door een nevel zag. Niets scheen te helpen. Hij kon met geen mogelijkheid logisch en rustig denken.

Hij was niet bang. Hij had vertrouwen in Carmody, en nu had Peter Borden hem nog onverwachte bescherming toegezegd. Borden's houding beroofde Bob's positie van alle glorie. Indien de man zich aan zijn voeten gekromd had, zou Bob wreed geweest zijn — en zich beroemd hebben op zijn eigen wreedheid. Maar Borden had Bob's sterk-persoonlijken aanval eenvoudig opgevat als een onpersoonlijken tegenslag....

Lois — ook zij was een verrassing. Hij had haar éénmaal gezien in den loop van den dag. Zij reed in den auto door het park met Bruce Richardson. Richardson's stil, zacht gezicht scheen te stralen van een vreemd geluk; dat van Lois stond strak. Geen van beiden zag Bob — en hij was daar blij om. Hij kende Lois minder goed dan hij zich steeds verbeeld had. Maar wat dat betrof, in deze crisis scheen hij niemand goed te kennen.

Zelfs Kathleen niet. Hij was teleurgesteld in Kathleen. Hij had verwacht, dat ze zich vol afschuw zou afwenden. Inplaats daarvan bleef ze rustig en... scheen met hem te sympathiseeren. Vreemd — en onlogisch — dat hij dat niet van haar verdragen kon! Natuurlijk, ze was de nicht van een misdadiger, en privé-secretaresse van een man,

die eigenaardige begrippen had over goed en kwaad, maar ze werd verondersteld, hem lief te hebben — en een man beschouwt de vrouw met wie hij in het huwelijk gaat treden als een bolwerk van rechtschapenheid... Hij haatte de gedachte, dat, wie weet, de kolossale som den doorslag had gegeven bij Kathleen... Twee honderdduizend dollar —

Toen hield hij zichzelf weer voor, dat hij onredelijk was. Hij trachtte zichzelf te overtuigen, dat de wijze waarop Kathleen dezen misstap opvatte, de beste waarborg was voor hun gelukkige toekomst. Ze zouden voor altijd samen zijn; hij voelde iets als opluchting bij de gedachte, dat deze daad Lois buiten zijn leven had gesloten.

Eéns ging hij naar kantoor — om drie uur 's-middags. Er lag een briefje op zijn lessenaar in Kathleen's stevig, mooi handschrift:

Lieve Bob,

Haal me thuis af om ongeveer half zeven. Ik wilde graag met je gaan dineeren.

Om half zeven was hij er. Kathleen zei hem zóó terloops goeden dag, alsof er niets gebeurd was, dat hun levens een heel andere richting zou kunnen geven. Op weg naar het gezellige kleine restaurant, waar ze allebei van hielden, babbelden ze over nietigheden; spraken luchtig over dingen van kantoor, en maakten geen enkele toespeling op het probleem, dat hen beiden vervolgde.

Pas toen zij gegeten hadden en Bob een sigaret had opgestoken, roerde zij het onderwerp aan. Zij zaten in een hoek van de zaal, gedeeltelijk verborgen door palmen in potten, onopgemerkt door de andere gasten. Een bescheiden orkestje van piano, viool en fluit gaf een twijfelachtige muziek ten beste.

„Natuurlijk begrijp je, Bob, dat wat ik te zeggen heb van groot gewicht is.”

„Ja.” Hij wist niet, waarom hij dat zou begrijpen, maar hij deed het.

Haar oogen waren ongewoon glanzend, toen ze zich dichter naar hem overboog.

„Bob,” fluisterde zij, „je bent in gevaar.”

„Ik?” Toen dwong hij zich tot een glimlach. „Nee, dat ben ik niet.”

„Dat ben je wel.”

„Nee, Kathleen. Borden zelf heeft me gezegd, dat hij, eer hij zou dulden dat ik hiervoor in de gevangenis kwam, zelf zou bekennen, dat hij 't gedaan had.”

Haar oogen werden heel groot. „Zei hij dat?”

„Ja.” Bob keek haar niet aan. „Hij — verraste me. Ik had 't niet verwacht — hoe het zijn moge, dat was, wat hij zei, en ik ben overtuigd, dat hij het meent óók. Zoo zie je, dat ik niet in gevaar ben.”

Ze schudde haar hoofd. „Dat verandert de zaak eenigszins. Ik was bang —”

„Hoe kwam het, dat je bang werd?”

„Ik ben vandaag iets te weten gekomen.” Zij sloeg haar oogen neer, zoodat hij er niet méér in kon lezen dan ze hem wilde vertellen. „John Carmody is volstrekt niet van plan, je te beschermen in geval van nood.”

„Niet van plan — Je bent niet wijs, Kathleen.”

„Ik ben héél goed wijs. Ik weet, wat ik zeg. Ik ben blind geweest voor een heeleboel dingen. Er is vandaag iets voorgevallen op kantoor — Vraag me niet wat, of hoe. 't Is genoeg, dat ik je zeg, wat ik weet: Carmody raadde je dit aan, omdat hij Borden een poets wilde bakken — maar ook omdat het voor hem van belang was, dat je weer in de gevangenis zou komen. Ik — ik ga niet meer naar zijn kantoor, Bob. En jij — je staat op vreeselijk dun ijs — of, tenminste, dat dacht ik.”

Hij schudde verbijsterd het hoofd. „Wat voor belang kan Carmody er in vrede naan bij hebben, of ik in de gevangenis ben of niet? Het klinkt ongelooflijk —”

„Je moet mij op mijn woord gelooven!” Haar toon was bijna ruw, en sneed alle verdere vragen af. „Wat je me van Borden vertelt, is een grootter opluchting voor me dan ik je zeggen kan. Zoolang hij aan dat besluit vasthoudt — en ik veronderstel, dat hij dat doen zal — ben je veilig. Maar als hij ooit, in 't gezicht van de Staatsgevangenis, van gedachten mocht veranderen — Wat ik zeggen wil, is dit, Bob; je moet er geen gras meer over laten groeien.”

„Wat bedoel je?”

„Die obligaties zijn goed verborgen, hè?”

„Ja. In een bankkluis — onder een anderen naam.”

„Juist. Maar daar moeten ze niet blijven. Carmody heeft zoo zijn eigen manier om bijna alles, wat hier in de stad omgaat en wat hij weten wil, uit te vinden. Hij zal de schuilplaats van de dingen ontdekken — en dan mag de hemel weten, wat er gebeuren zal. Als ze genoeg bewijsmateriaal tegen je verzamelen, is het heel goed mogelijk, dat zelfs Borden's bekentenissen je niet uit de gevangenis zal kunnen houden.”

Bob raakte onder den indruk. Kathleen sprak rad, overtuigend. Hij voelde de macht harer persoonlijkheid op zich drukken. En ze maakte hem bang.

„Wat moet ik doen, Kathleen?”

„Beantwoord me deze eene vraag, Bob: zou niets, zelfs deze angst niet, in staat zijn, je te bewegen om... om Borden nog binnen die drie dagen...?”

„De obligaties netjes terug te brengen? Nooit, Kathleen!”

Zij stapte onmiddellijk van het onderwerp af. Hij kon er niet uit wijs worden, of zijn ontkennend antwoord haar bevredigde of smartte. Er was weer diezelfde starre, bijna wanhopende uitdrukking op haar gezicht.

„Wat moet ik doen, Kathleen?” herhaalde hij.

Zij antwoordde niet onmiddellijk. Haar stem was niet meer dan een gefluister.

„Bob — verlang je er naar, met me te trouwen?”

Hij fronste zijn wenkbrauwen. „Ik begrijp niet, wat je daar nu opeens weer mee bedoelt —”

„Houd je van me? Verlang je nog steeds, met me te trouwen?”

„Natuurlijk. Zijn we niet verloofd?”

Een triest, vermoeid glimlachje speelde een oogenblik om haar lippen. „Het is de manier, waarop je dat zegt, Bob. Zeker, we zijn verloofd. Maar dat hoeft niet noodzakelijk zoo te blijven. Ik wil alleen maar graag de waarheid weten. Ik vind, dat dat mijn goed recht is.”

„Je weet heel goed, dat ik van je houd, Kathleen.” Hij was verschrikkelijk van streek. Kathleen scheen altijd zooveel méér te zeggen dan haar woorden. „En we zullen trouwen, zoodra je een datum vaststelt. Maar ik zie niet in, wat dat met de situatie van het oogenblik te maken heeft.”

„Ik wel. Laat me het je uitleggen. Ik verlang niet, met je te trouwen, liefste — tenzij je me werkelijk liefhebt. Het zou niet eerlijk zijn — tegenover geen van ons. „Zie je,” zei ze weemoedig, „nu op dit oogenblik ben je niet bepaald vurig te noemen. Ik verveel je eenigszins. Het noemen van onze liefde tijdens een conversatie, die de bij uitstek praktische zijde van dit geval dient te behandelen, irriteert je. Maar misschien doe ik je onrecht —”

„Dat doe je!”

„Misschien. Je bent er dus zeker van, dat je me wenscht te trouwen?”

„Heel zeker.”

„Dat lost dan al een probleem voor ons op,” zei ze, maar zonder eenige opgewektheid. „Luister nu goed naar me. Op dit oogenblik ben je nog veilig. Je kunt vrijwel doen, wat je verkiest — in spijt van Carmody — zoolang Peter Borden bij zijn tegenwoordig voornemen blijft. Is 't niet zoo?”

„Ja-a-a.”

„Goed. Nu iets anders: Misschien was je verbaasd, dat ik niet anders reageerde, toen je me vertelde, dat je dat geld gestolen had.”

„Om je de waarheid te zeggen, dat was ik.”

„Maar waarom eigenlijk? Ben je zelf niet overtuigd, dat je in je recht was, dat je volkomen gelijk had? Waarom moest het je dan verbazen, als ik die meening deelde, die volgens jou toch zoo voor de hand lag? Waarom vond je 't zoo vanzelfsprekend, dat ik, die je toch 't beste ken van alle menschen, er heel anders over zou denken — je daad streng zou afkeuren? Heb je al eens over die tegenstrijdigheid nagedacht?”

Hij gaf geen antwoord.

Ze keek hem strak aan. Er kwam een roekeloze uitdrukking op haar gezicht, maar een scherp opmerker zou gezien hebben, hoe haar mond smartelijk vertrok. Ze sprak rad en toonloos, als voortgedreven door een macht, sterker dan zijzelf. Wat ze zei, klonk eerder als een van buiten geleerde rol dan als woorden, door het oogenblik ingegeven.

„Luister verder,” fluisterde ze heesch.

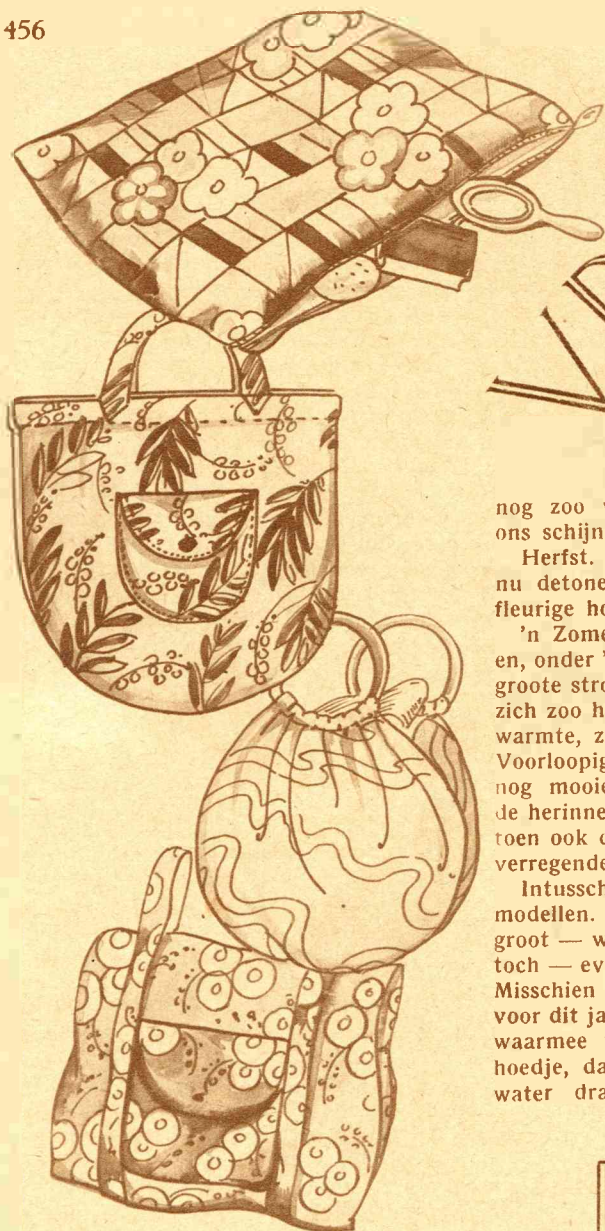
„We gaan nu den practischen kant van de dingen bezien: Je hebt twee honderdduizend dollar in obligaties, die gemakkelijk in contanten kunnen worden omgezet, wanneer je voorzichtigt bent. Je moet ze zoodra mogelijk uit deze stad zien weg te krijgen. Met dien voorraad geld kun je ergens heen gaan — misschien naar de Westkust — en daar veilig en behaaglijk de rest van je leven doorbrengen. Borden heeft je immers om zoo te zeggen 't geld cadeau gedaan, nietwaar? Zijn houding bewijst toch wel 't beste, hoezeer jij in je goed recht bent — vind je zelf niet? En nu is mijn voorstel” — ze aarzelde een oogenblik, en er kwam iets als een vluchtige blos over haar gezicht, dat zoo levenloos leek als marmer — „nu is mijn voorstel, dat we samen naar het Westen gaan, de obligaties meenemen — en onmiddellijk trouwen.”

Zij zweeg, en hoewel haar oogen in de zijne keken, kreeg hij den indruk, dat ze hem niet zag. Hij fronste zijn voorhoofd, trachtte na te denken, en slaagde daarin volstrekt niet.

„Oude Sluis” te Zaandam.

(Wordt voortgezet)

VROUWENLEVEN

Hoeden voor den komenden Herfst

Onwillekeurig komen herfstgedachten bij ons op, nu de zomer, waarvan we nog zoo veel mooie dagen verwachtten, reeds van ons schijnt te zijn heengegaan.

Herfst. Arme lichte en luchtige zomerjurken, die nu detoneeren in 't trieste regenland. Arme groote fleurige hoeden vooral!

'n Zomerjurk kan in huis nog wel gedragen worden en, onder 'n stevigen mantel, ook op straat, maar die groote strooien hoeden, die ons zoo flatteerden, die zich zoo heerlijk aanpasten bij zonneweelde en zomerwarmte, ze liggen alle opgeborgen. Voorgoed al? Voorloopig weigeren we nog dit te denken. Er moeten nog mooie dagen komen — en we troosten ons met de herinnering aan warme nazomers van vorige jaren, toen ook de eigenlijke zomermaanden verwaaiden en verregenden.

Intusschen etaleeren de modezaken al nieuwe herfst-modellen. Onze belangstelling is nog niet bijster groot — we willen nog zomer en zomerhoeden. Maar toch — even kijken; het lijkt immers al herfst soms. Misschien hebben werkelijk de echte zomerhoeden voor dit jaar afgedaan. Het eenvoudige, gladde dopje, waarmee we de windvlagen trotseeren, het regenhoedje, dat we lijdzaam door het neerstroomende water dragen, ze beginnen ons gruwelijk te ver-

Elegant hoedje, gegarneerd met lint.

Practische Reiskussens en Tasschen

Een practisch reiskussen van gebloemde cretonne of sits toont ons de eerste tekening.

Iedere kant heeft een afzonderlijke voering, welke apart opgevuld en dichtgenaaid wordt. Tusschen de twee opgevulde kanten kunnen we reis- en toilet-benodigdheden medenemen.

De opening wordt met een zip-sluiting afge- werkt.

Een gemakkelijk te maken strand- of picnic-tasch. Aan beide buitenkanten is een aparte zak opgenaaid, voor het medenemen van kleine artikelen, welke we vlug bij de hand willen hebben.

Een eenvoudige strandtasch van gebloemde of gewerkte cretonne, welke we heel gemakkelijk kunnen maken.

Een reiskussen, geschikt voor auto of boot. De reepen, die aan de beide kanten op het kussen gestikt zijn, en welke in lussen eindigen, kunnen gebruikt worden om het aan mede te dragen, en het kan er ook handig aan opgehangen worden.

Het aparte, opgenaaid zakje biedt nog ruimte voor eenige benodigdheden of toilet-artikelen.

Klein vilten hoedje met voile — Beige leeren handschoenen, geborduurd met blauwe zijde.

velen. En als nu de mooie dagen komen, droog en zonnig, maar toch al 'n ietsje koel — ja, toch maar even kijken naar de nieuwe herfst-modellen.

De meeste winterhoeden zullen klein wezen, dat staat al vast, al zijn ook de geheel gladde kapjes, die maar weinigen flatteerden, uit de gratie. Wel zijn er de nauwsluitende hoedjes, maar ze hebben òfwel eenigen rand, òfwel eenige randgarneering, welke er iets vlots aan geeft, iets, dat de trekken minder scherp doet uitkomen en daarom 'n mildere omlijsting geeft aan de gezichten dan de geheel gladde kapjes.

Bovendien zullen er ook in den komenden winter en zeker in den herfst nog vrij groote hoeden worden gedragen, welke meerendeels het voorhoofd onbedekt laten. Ook dit is echter een omlijsting, die lang niet alle gezichten flatteert en menige vrouw zal dus wel zoo verstandig zijn in plaats van deze hoeden een model te kiezen, dat met een beschermenden rand het voorhoofd overschaduwet. Want ook zulke modellen brengen ons de nieuwe modes voor herfst- en winterseizoen.

Onze beide afbeeldingen vertoonen 'n paar kleine hoedjes — een nauwsluitend vilten hoedje van aardig model, met garneering van 'n gesp en van 'n luchtige voile, van het modehuis Caroline, dat ook de daarbij afgebeelde handschoenen van beige leer, geborduurd met blauw, de wereld inzond.

Het elegante hoedje van onze tweede afbeelding, van Helène Julien, is sierlijk gegarneerd met lint, dat van achteren in een breeden strik den rand afwerkt.

PAULA DEROSE.

SUNLIGHT ZEEP
ZUIVERHEIDSWAARBORG f 10.000

SUNLIGHT ZEEP
ZUIVERHEIDSWAARBORG f 10.000

SPORT VAN DE WEEK

De Weensche prof-club Rapid heeft zich hier in het land beroemd gemaakt door een 16—2 overwinning op Ajax en het is dus te verklaren, dat de toer van deze Oostenrijkers in ons land wel heel wat belangstelling trekt.

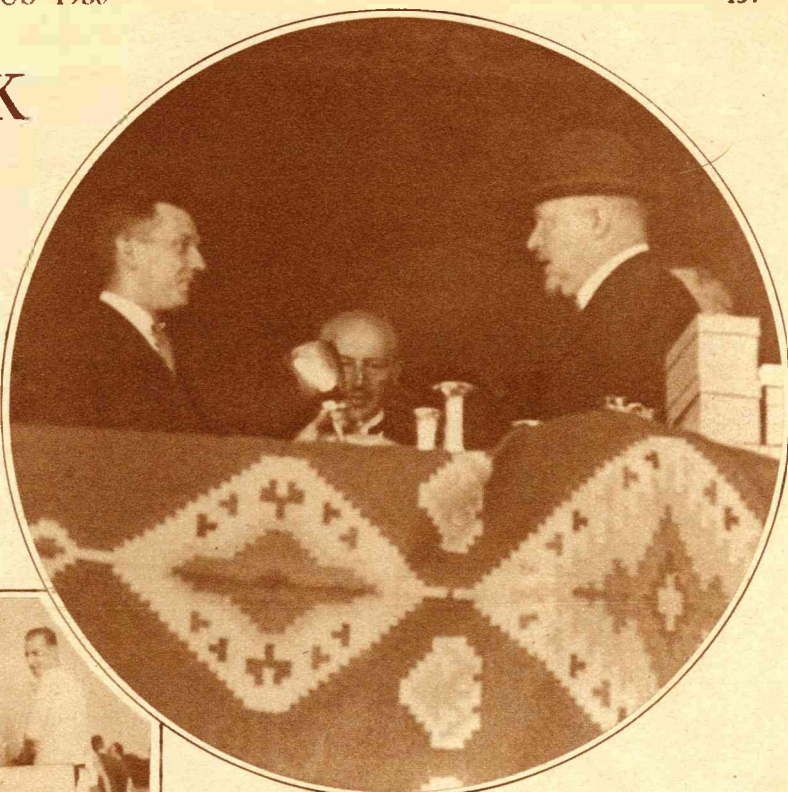
Intusschen blijft ons, na hetgeen die Oostenrijksche profs tot op heden hier hebben klaargeemaakt, het resultaat van Ajax' match in Weenen, nog steeds een raadsel. Wat Rapid hier in ons land laat zien is vrij goed, doch niet beter dan het spel van de Tsjechische club Teplitzer b.v. en een heel stukje minder zelfs nog dan wat we hier al eens eerder van Engelsche prof-teams en van Zuid-Amerikaansche amateur-ploegen hebben gezien. De resultaten zijn trouwens geheel in overeenstemming met deze qualificatie van het Weensche spel. Tegen R.C.H. in Haarlem brachten de Weensche gasten het niet verder dan tot een gelijk spel, terwijl van Philips met den oneven goal werd gewonnen, hoewel het resultaat van dien strijd evengoed andersom had kunnen zijn.

Dat de spelers van Rapid, zooals uit elk courantenverslag blijkt, technisch ver boven onze jongens uitsteken, is bij deze broodvoetballers zeer begrijpelijk. De techniek van dergelijke heeren kan echter met enthousiasme vaak met succes worden bestreden. We herinneren hierbij slechts aan de overwinning van Feijenoord tegen de profs uit Praag op Goeden Vrijdag.

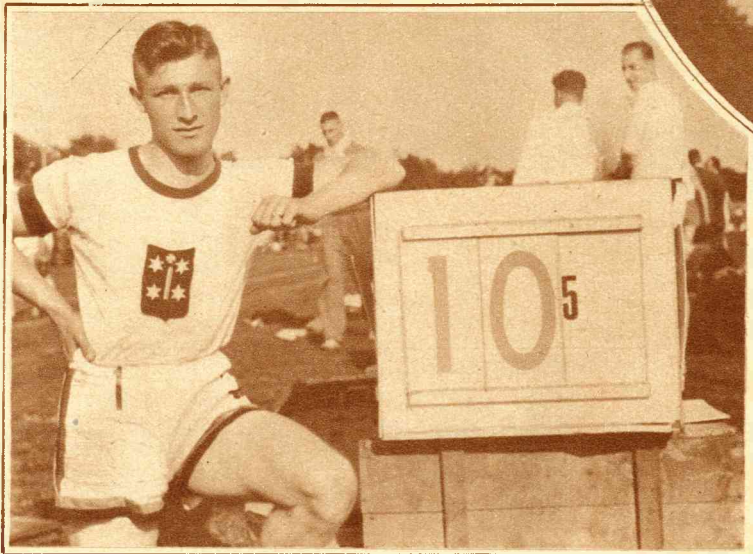
Om kort te gaan, het spel van Rapid is ons geducht tegengevallen, omdat wij na de débâcle van Ajax en de lezing,

welke naar aanleiding daarvan door den heer Koolhaas van het Weensche spel is gegeven, iets heel bijzonders hadden verwacht. Nu blijkt het team er echter één, dat zich zeker in geen enkel opzicht gunstig onderscheidt van de Engelsche teams, o.i. zelfs nog heel wat minder is.

Aan den eenen kant is het een geluk te weten, dat men daar in het Oosten in elk geval niet zooveel beter voetbalt dan uit de cijfers van Ajax' neder-

De atletiekwedstrijden om den Prins Hendrik-Beker te Hilversum. Z. K. H. Prins Hendrik reikt den beker uit aan den captain van „Haarlem“.

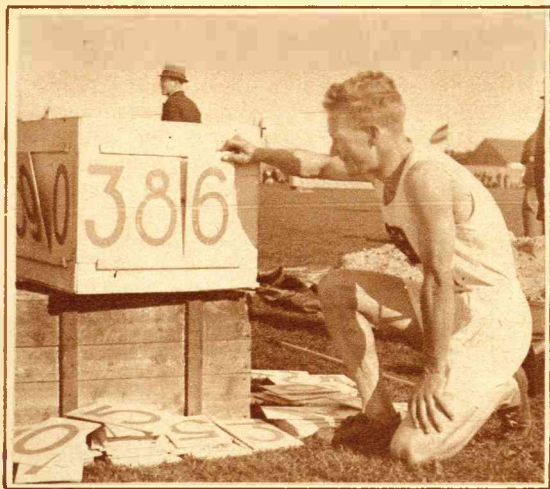

Berger, de houder van het nieuwe record op de 100 M. (10.5 sec.), welken fraaien tijd hij maakte in het sportpark te Hilversum.

zegeld door fraaie recordverbeteringen. Zondag j.l. dan heeft Berger de kroon op het fraaie werk der afgelopen maanden gezet door de 100 M. in 10 1/2 sec. te loopen, een tijd, waarop we van dezen jongeling reeds eenige weken hebben gewacht. De H.A.V.-er v. d. Zee begint van recordverbeteringen op het nummer polshoog zoo iets als een gewoonte te maken. Een veilig gevoel, dat hij voorloopig slechts zijn eigen records zal behoeven aan te vallen. Wie zal er meer dan 3.86 M. halen? Polshoog en 100 M. hardloopen zijn momenteel nummers, waarmede we op elk internationaal festijn van betekenis voor den dag kunnen komen.

Als we het dan nog even bij de atletiek houden, verdienen onze kranige dames eveneens een woord van lof. De Hollandsche ploeg heeft te Brussel eclatante successen geboekt op de sterkste tegenstandsters uit de voornaamste Europeesche atletiekcentra.

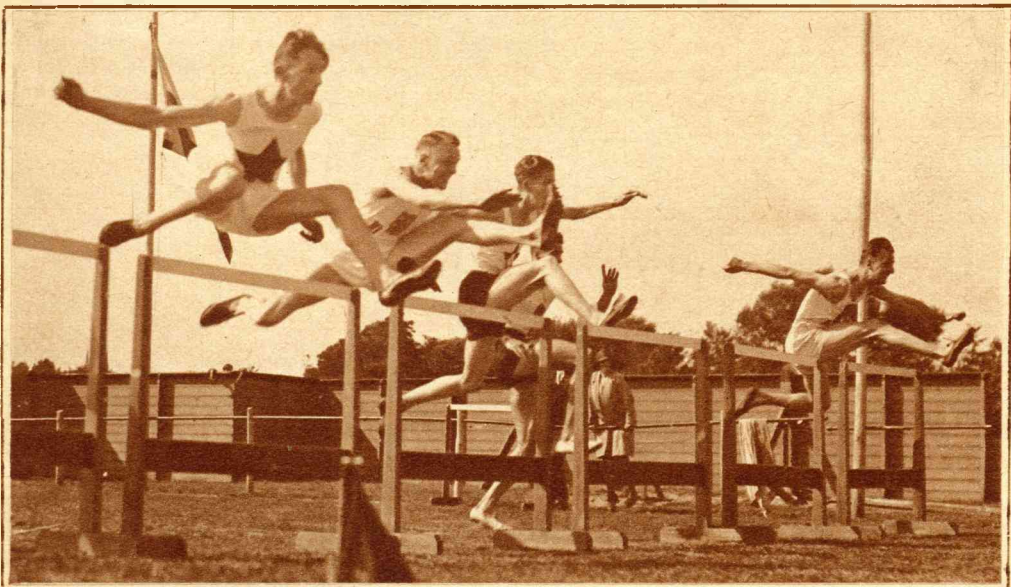
Neen, we hebben zeker geen reden tot klagen. Als straks met een zelfde voldoening op het voetbalseizoen 1930/31 mag worden teruggezien, valt er voor onze spelers nog heel wat op te knappen. Maar wie weet....

Goede prestaties op de atletiekwedstrijden te Hilversum. Van der Zee verbeterde zijn eigen record polstokhoogspringen met een sprong van 3.86 M.

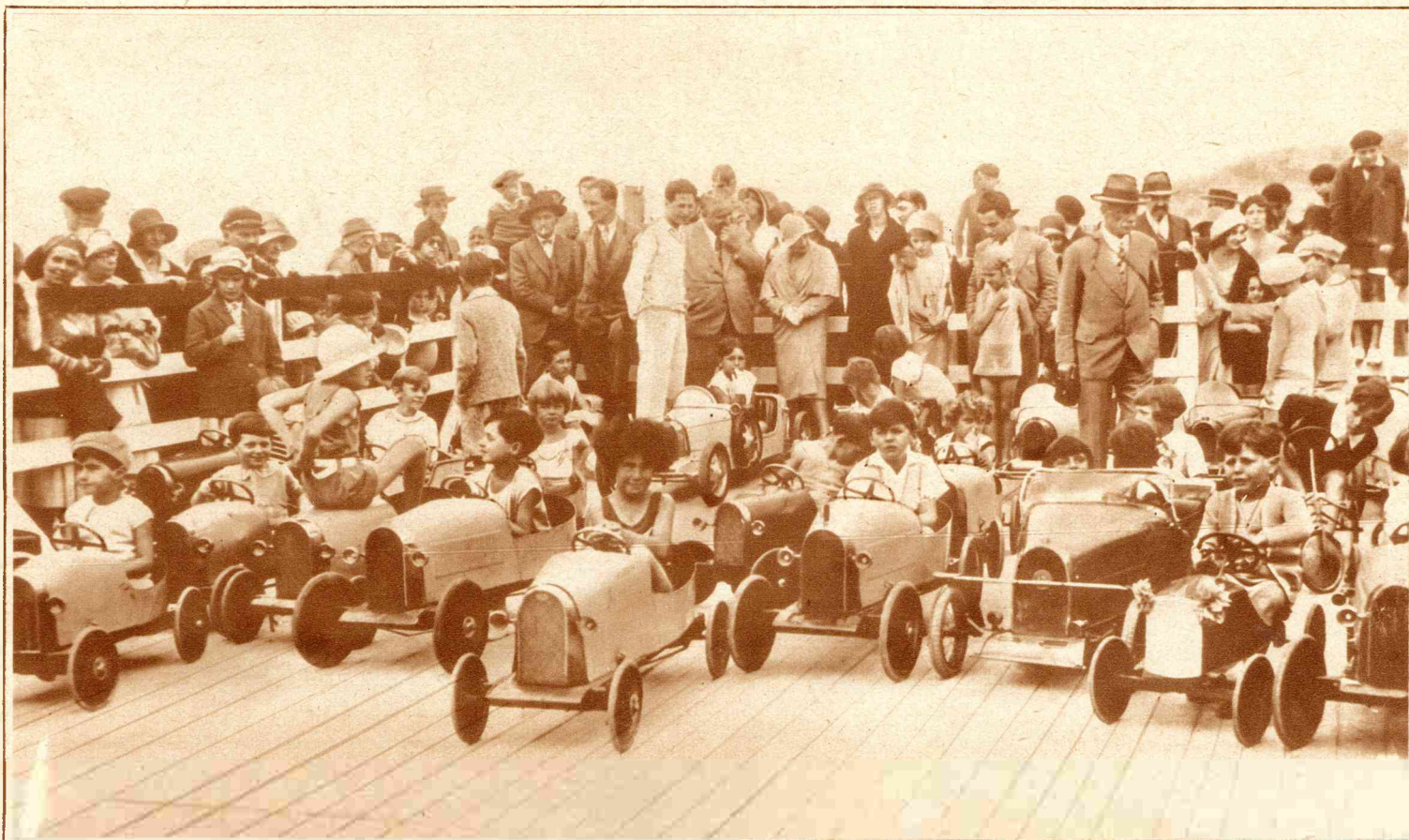
laag allicht kan worden verondersteld. Dat is de gunstige zijde van de medaille, want... in Weenen weet men niet beter of we zijn beginnelingen in de edele voetbalkunst. Die buitenlandse toeren zijn even gevaarlijk als prettig.

Het rijk der zomersporten spoedt ten einde. Als straks de atleten, de roeiers en tennisspelers de balans gaan opmaken zal deze er, ondanks het slechte weer, waardoor een belangrijk deel van den zomer 1930 zich heeft gekenmerkt, niet ongunstig uitzien. Vooral bij de atletiek hebben we groote vorderingen gemaakt, hetgeen Zondag j.l. is bevestigd door de resultaten op de wedstrijden om den Prins Hendrik Beker, één der grootste evenementen van het seizoen op het gebied der atletiek. De uitstekende prestaties der Hollandsche atleten op de Engelsche kampioenschappen zijn daarna reeds eenige malen be-

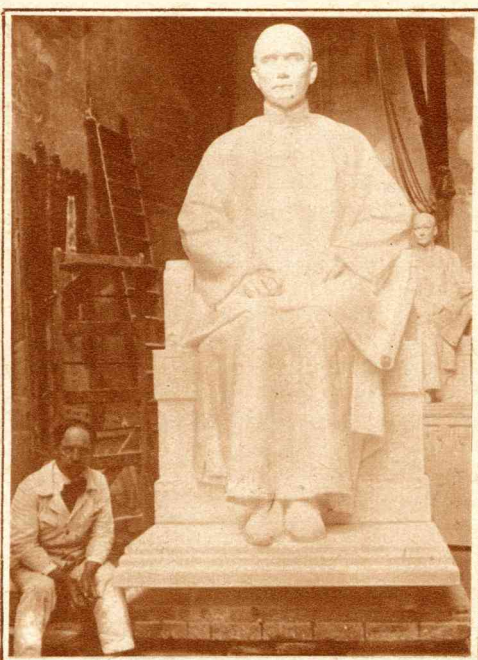
De Weensche prof-club Rapid in ons land. Moment uit den wedstrijd der Weeners tegen R.C.H. De profs moesten zich in die match met een gelijk spel tevreden stellen. Krom, de oud-internationaal weert zich op deze kick.

Athletiek te Hilversum. A. Kaan (geheel rechts) wint de 110 M. hordenloop in den fraaien tijd van 16 sec.

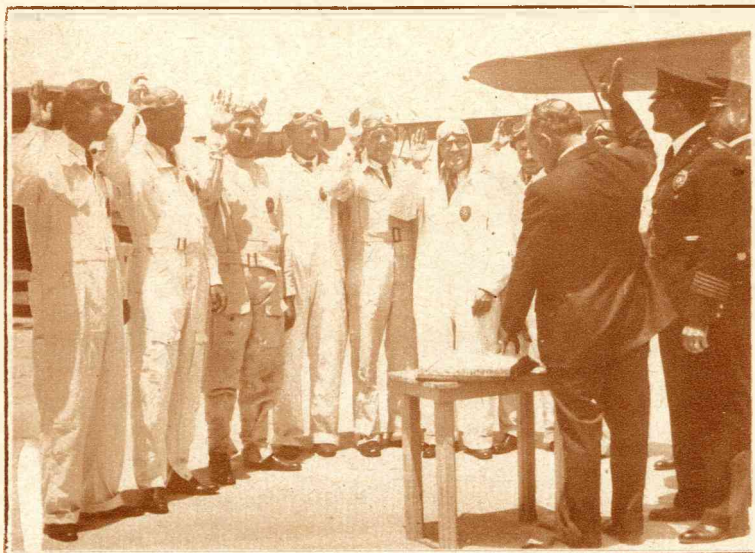
"Autorennen" voor kinderen is een geliefd vermaak in de mondaine badplaats Deauville.

Nieuws

Buitenlandsch

Een standbeeld voor den Chineesch vrijheidsheld Dr. Sun Yat Sen is door den Parijschen beeldhouwer Landonsky vervaardigd en zal te Nanking worden opgericht.

De hoofdcommissaris van politie te Los Angeles heeft het noodig geoordeeld ter bestrijding van de misdaad in zijn gebied een aantal uitstekende vliegers in zijn dienst te nemen. De beëdiging.

Een Mexicaansche danseres voerde op een platform van een der etages van het reusachtige Chryslergebouw te New York een van haar volksdansen uit.

De broer van Keizer Hirohito van Japan, Z.K.H. Prins Takamatsu en zijn echtgenoot Prinses Kikuko bezochten tijdens hun verblijf in Nederland natuurlijk ook het eiland Marken. De Japansche gasten op wandeling door de kleine Markensche straatjes.

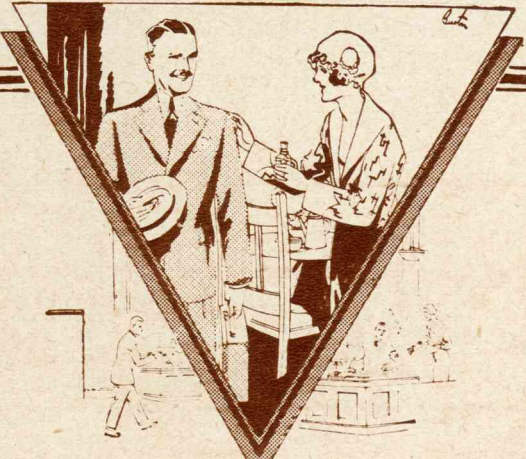
Het prinselijk echtpaar bezocht ook een der huisjes, om het fraaie interieur te bewonderen. Men ziet hen juist de woning verlaten, aangestaard door de eilandbewoners, die toch anders wel aan vreemd bezoek gewend zijn.

Te Amsterdam werd o.a. een bezoek gebracht aan de bekende diamantslijperij der firma Asscher. Prins Takamatsu in bewondering voor een zeldzame collectie diamanten.

Actualiteiten

B. en W. van Amsterdam koesteren het voornemen om tot demping van de Vijzelgracht over te gaan. Hiermee zou het verkeer naar het Zuidelijk gedeelte der stad zeer gebaat zijn.

Verlicht Uw Arbeid

door de heerlijk opwekkende kracht van Eau de Cologne Boldoot. Af en toe een scheutje Eau de Cologne Boldoot op den zakdoek en daarmee gezicht en polsen gebet, dan werkt U rustiger, beter en met meer genoegen.

Boldoot's Imperiale is Eau de Cologne van 't hoogste gehalte en geldt van ouds als standaardkwaliteit voor de allerbeste.

	Imperiale	Veritable
Monopole Flacon	fl. 3.25	fl. 1.85
Heele Kropflacon	" 2.30	" 1.25
Halve Kropflacon	" 1.30	" 0.75

Op elke flacon moet de naam Boldoot staan!

Op Uw Bureau

Eau de Cologne Boldoot

REGENSTEMMING IN DE HAVEN

DE STAD AMSTERDAM
WEEKBLAD

Red. en Adm.: N.Z. Voorburgwal 262. Tel. 33170. Postrekening 97946. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent; per kwartaal BIJ VOORUITBETALING f 1.625; per post ook voor Ned.-Indië f 1.75; Voor het overige buitenland f 2.25 of f 2.50; Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 30.— tot f 2000.—)

OPLAGE BOVEN 100.000 EX.